

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 7 березень-травень / 2010

Він же був поранений за гріхи наші,
роздавлений за беззаконня наші.
Кара, що нас спасає, була на ньому,
і його ранами ми вилікувані
(Іс 53,5)

Целібат:
вимога чи дар?

4

Світло Слова Христового
в моєму серці

36

розмова з єпископом Леоном Дубравським

День
семінариста **48**

Зміст

ВАЖЛИВА ПОДІЯ

Ось вони, молоді Агнці!
Ось вони, що
заспівали: "Алілуя!"
Сутана - це спосіб
вангелізації

с. 2

ТИ Є СВЯЩЕНИК НАВИКИ...

ПАПСЬКА КАТЕХЕЗА:
св. Йоан Марія Віаней

с. 7

ВІРУЮ В СВЯТОГО ДУХА...

Що від
Отця і Сина
походить

с. 8

СЛОВО АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ

ПАПСЬКА КАТЕХЕЗА:
Пасхальне Тридення

с. 10

ДОРОГА ДОСКОНАЛОСТІ

Наша Матушка
бл. Марта Вецка

с. 12

РОЗДУМИ ПРО МОЛИТВУ

Молитва -
це акт любові

с. 16

СТОРИНКА МІНІСТРАНТА

Постави і літургійні
жести

с. 18

ЛІТУРГІЙНИЙ РІК Прийди, Духу Святий!

23 травня -
в Римсько-Католицькій Церкві
Урочистість Зіслання Святого Духа

с. 22

МІЖ ІНШИМ

Йосиф Ратцінгер -
папа Бенедикт XVI
- 5 років понтифікату

с. 24

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

"Паломництво довіри
на землі"

с. 28

Вибори в семінарії

Незабутній третій курс

Різдвяні подорожі
семінарийного гурту

с. 31

AD MAIOREM DEI GLORIAM

"Музика може стати
молитвою

с. 32

CHRISTUS RESURREXIT! ХРИСТОС ВОСКРЕС!

кл. Олег Жарук
ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

Час Великого Посту – це час уважнішого споглядання на власне життя. Життя, котре, можливо, проходить в біганині, віддаленні від Бога, а повинно шукати зустрічі з Ним! Церква дає нам цей період не випадково – він готує нас до чогось особливого і водночас великого – ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДНЬОГО. Кожна велична подія вимагає особливого приготування і ним, зокрема, є період Великого Посту. Це - час перегляду, аналізу свого життя з особливим зверненням уваги на те, як виглядає моє життя з Христом. Чи я шукаю зустрічі з Ним? Світ пропонує безліч цікавинок, щоб людину привабити, захопити, ... Людина часто піддається цим рекламам, починає бачити і ставити за мету матеріальне життя, забуваючи про щось набагато важливіше – духовне життя. Сенса Посту – це також досвідчення власної немочі і грішності, щоб потім могли зрозуміти глибшу правду – Правду Воскресіння. «Якщо ж Христос не воскрес, то марна віра ваша...» – пише апостол Павло (1 Кор 15,16) Але Він Воскрес, щоб дати знову зрозуміти людині її життя, сенс страждання, радості, миру... Воскресіння відкриває правду про нас – Христос стає Єдиною Правдою для нашого існування; відкриває нову дорогу – Дорогу хреста, яка веде до Перемоги; відкриває таємницю життя – бо Він є самим Життям.

Дорогі брати і сестри!

В цей радісний День Перемоги Життя над смертю бажаємо, щоб у Воскреслому Христі ми могли знайти відповіді на усі наші запитання; щоб Його Воскресіння наповнювало нас не байдужістю, але радістю життя. З Ним ми можемо перемогти все, важливо довіритися, щоб щоденно, вмираючи для себе і беручи хрест, ми йшли дорогою, яка приведе до Воскресіння.

Голос семінарії №7
березень-травень/2010
Газета

Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього користування)

Головний редактор:
кл. Жарук Олег

Заступник головного редактора і
фотограф:
кл. Грабовський Ростислав

Редакція:
кл. Кримський Ростислав,
кл. Ленчук Сергій,
кл. Росочинський Ярослав,
кл. Мазур Віктор

Співпраця:
кл. Петренко Артем
кл. Матвійчук Мирослав
кл. Садовий Олександр

Церковний консультант:
о. Грумницький В'ячеслав

Літературний редактор:
с. Лисенко Устина OSB

Комп'ютерна верстка:
кл. Жарук Олег
кл. Грабовський Ростислав

Відділ розповсюдження:
кл. Кльоц В'ячеслав

Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванагса 14
м. Городок
Хмельницької обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84
e-mail: wdsgorodok@gmail.com

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

В урочистість Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії у Вищій Духовній Семінарії Святого Духа Кам'янець-Подільської дієцезії панував радісний та святковий дух: шестеро семінаристів III курсу, а серед них - Бурмістров Олександр (Городок-Вікторія), Мазур Віктор (Іллінці), Лучинський Микола (Хмільник), Смагін Сергій (Тульчин), Стаднік Олексій (Хмельницький-Виставка) і Ковальчук Дмитро (Шаровечка), отримали духовний одяг – сутану.

КЛ. ОЛЕГ ЖАРУК

V курс

А передував цій святковій події день зосередження, який семінаристи III курсу провели у смт. Смотричі, в реколекційному домі Отців Пасіоністів, під керівництвом духовного отця семінарії, о. Миколи Невського.

Урочистість зібрала досить багато гостей: батьків, родичів та друзів третьокурсників, а семінарійна каплиця цього дня перетворилася на особливе місце зустрічі і поклоніння. Тому, Який кличе і веде дорогою покликання.

Урочисту Євхаристію очолив єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський, разом з ним співслужили о. ректор В'ячеслав Грумницький та професори, вихователі і духовні отці семінарії, о. пралат і канцлер

Ось вони, МОЛОДІ АГНЦІ! Ось вони, що заспівали: «Алілуя!»

Одесько-Сімферопольської дієцезії о. Віктор Щавінський, а також настоятелі з парафій: о. Павло Жемба (Городок-Вікторія), о. Анатолій Білоус (Хмільник), о. Едуард Пюро (Городок-Мархлівка). На початку Святої Літургії отець ректор привітав усіх присутніх і попросив єпископа Леона освятити, поблагословити і одягти семінаристів III курсу у духовний одяг. І ось, одягнені в чорну сутану, облучені братами із закритістю процесією приступили до віктаря. Раділи всі: професори, семінаристи, батьки, гості... Під час проповіді єпископ Леон пригадав значення духовного одягу в сучасному світі. «Сутана – це також спосіб євангелізації. Пам'ятайте, що вона виражає те, що у вас відбувається всередині, що переживаєте, що

думаєте...». На завершення декан III курсу Бурмістров Олександр подякує єпископу та професорам за довіру і підтримку на дорозі покликання. На завершення лунали слова вдячності від батьків, знайомих, а також гучні оплески. Після Євхаристії відбувся святковий обід, а також особисті привітання нових сутанових братів. Варто зазначити, що на III курсі навчається 9 семінаристів, але Артем Петренко, який походить з Одесько-Сімферопольської дієцезії, отримав духовний одяг з рук єпископа-ординарія Броніслава Бернацького дещо раніше, в Урочистість Христа Царя Всесвіту, в Миколаєві; на цьому курсі також навчаються 2 семінаристи із Згромадження Отців Пасіоністів – Микола Лягутко і Юрій Курдибаха.

Новооблучені братами з єпископом Леоном та професорами

ФОТО КЛ. ГРАБОВСЬКИЙ РОСТИСЛАВ

Шановні отці професори,
дорогі семінаристи!

Сьогодні для семінаристів III курсу особливий день. Те, що ви будете переживати під час цієї Євхаристії, неможливо передати фотографіями чи зафіксувати на відеокамері, адже це відбуватиметься в кожному з вас – чудо преображення вашого серця. Символом цього преображення є сутана. Від сьогодні ви станете особливим знаком присутності інших цінностей – християнських, Божих. У сьогоднішньому світі їх важко сприймають, вони не модні. Одягаючи сутану, ви стаєте людьми, які хочуть жити для Бога і з Богом. Вона - символ цього життя: проста, чорна, не модна, яка спрямовує увагу на інших та пригадує про духовний світ. Вона говорить про Бога, свідчить, що в житті є зовсім інші, справжні цінності, на відміну від тих, які пропонує сучасний світ. Мода змінюється, а сутана залишається такою ж, якою була сотні років тому. Завдяки цьому вона має також євангелізаційну силу. Свідчить, що той, хто її носить, готовий бути новою людиною, жити за Божими стандартами, бути знаком протиріччя для цивілізації смерті.

Думаю, варто згадати коротко про історію сутани. В перших чотирьох віках християнства священницький одяг нічим не відрізнявся від повсякденного одягу людей. Він складався з римської туніки, плаща, пояса

Проповідь єпископа-ординарія Кам'янець-Подільської дієцезії в Урочистість Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії у Вищій Духовній Семінарії під час одягнення духовної шати семінаристів III курсу

Сутана - це спосіб євангелізації

і взуття. Сучасний священницький одяг взяв свій початок від "vestis talaris" - довгої туніки аж по кісточки. Духовенство прийняло цей одяг в VI столітті. Це був певною мірою протест проти запровадження нового короткого одягу варварськими племенами. Тому синод в Бранді у 572 році наказав священникам носити довгий одяг. В 1589 році папа Сикст V підтвердив цей наказ для всього духовенства, згодом колір цього довгого одягу поступово змінився на чорний.

Сутана, яка вирізняє з-поміж інших людей тих, які проголошують Євангеліє, є також символом відповідальності, тому її приймають після того, як пройдуть певну вступну формацію. Сутана означає, що ті, які її одягають, прагнуть іти дорогою священницького служіння і повністю підпорядкуватися Божій волі. Вона є певним зовнішнім знаком життя в сопричастії з Ісусом Христом: «Живу вже не я, а живе у мені Христос» (Гал 2, 20), а також символом зречення світу і початку нового життя. Оскільки сутана є простим одягом, вона також наголошує, щоб священницьке життя було скромним і простим. Всіх інших людей, які дивляться на священника в сутані, вона спрямовує до Господа, до духовного. Священницький одяг - знак життя за християнськими правилами, життя для Бога і з Богом.

Дорогі семінаристи, за мить

ви одягнетесь у сутани. Цей духовний одяг вирізнятиме Вас з-поміж інших людей, він зобов'язуватиме Вас до серйозного трактування свого слова, даного Богу. Цей духовний одяг зробить Вас особливим знаком того, ким ви є і того, що інші люди можуть очікувати від вас. Цей духовний одяг буде допомагати вам у дозріванні до прийняття важливої істини про священницьке життя, що «ніхто з нас не живе для себе самого і ніхто не вмирає для самого себе: бо коли ми живемо, для Господа живемо; і коли ми вмираємо, для Господа вмираємо. Отож, чи ми живемо, чи вмираємо, ми Господні.» (Рим 14, 7-8) Сутана пригадує кожному, хто в неї зодягнувся, що він покликаний до священства і має давати приклад своїм життям про те, що найголовніше, а це - любов, справедливість, терпеливість і чинення добра.

Тому, кохані семінаристи, нехай зміна одягу з мирського на духовний причиниться до зміни вашого стилю життя, думок, прагнень. На цій нелегкій дорозі нового життя Церква (особливо в сьогоднішній урочистості) вказує нам на Пресвяту Діву Марію Непорочного Зачаття, Матір усіх священників. Тому ми звертаємося до неї і віддаємо покликання кожному з нас у її руки, благаючи: О Маріє, без гріха первородного зачата, молись за нас, що до Тебе прибігаємо! Амінь.

Целібат:

ВИМОГА чи ДАР БОГА?

О. РИШАРД ФЕДЕРЧИК
ДУХОВНИЙ ОТЕЦЬ

«...Бувають і скопці, що самі себе оскопили задля Небесного Царства» (Мт. 19, 12).
Бувають такі неодружені...

«І сотворив Бог людину на свій образ; на образ Божий сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх.» (Бут. 1, 27)

Боже слово показуючи створення людини, говорить про неї як про істоту статевою, як про обдаровану Богом «чоловічністю» і «жіночністю».

Багато різних постав можна зустріти щодо «чоловічості» і

«жіночості». Трапляється постава страху: статевість бачиться як якась темна, незнана сила; буває також постава погорди, відкидання: статевість стає темою табу, чимсь, чого соромляться, якоюсь злою необхідністю; останнім часом часто з'являється постава споживацька: статевість бачиться, як місце егоїстичних відчуттів, джерело приємності, один з багатьох споживчих товарів.

Життєва дорога більшості людей – це життя в подружжі, рідше – у самотності...

Але не всіх...

«...Бувають і скопці, що самі себе оскопили задля Небесного Царства» (Мт. 19, 12). Бувають такі неодружені...

Є целібатарії, є діви, посвячені Богу. Вони ніби такі самі як інші люди, а все-таки інші... Як усі інші, бачать навколо себе прекрасний, привабливий світ. Зустрічають привабливих, захоплюючих людей. Їм не чужі прагнення створення власної сім'ї. Інколи будують свої, людські плани на майбутнє...

А одночасно в їхньому серці

Чиста душа є наче перлина схована в мушлі на дні океану; котрогось дня її краса засяє у сонці вічності
св. Йоан Марія Віаней

діється щось предивне: їм дане якесь внутрішнє відчуття живої присутності Бога. Відчуття дивне, яке не можна виразити словами, завжди інше в окремих випадках, різне, ясне і темне, слабке і сильне, радісне і болюче...

Відчуття, яке є закликком, щоб скласти себе Богу в цілковитій жертві.

В них пробуджується думка - прагнення, щоб цілковито належати тільки Богу. Він має стати їхньою єдиною любов'ю, ні до кого, крім Нього, не можуть належати особливим чином. Так повинні належати тільки до Бога. Йому має належати їхня душа, серце і тіло... Тільки Бога мають любити виключно, як нареченого. Так відчують це в собі, так це бачать. Таке покликання пізнають в собі...

Інколи воно вражає їх, нераз пробують втекти від нього. Звичайно його не можна прийняти без боротьби.

В молодій дівчині, що відчу-

вала в собі такий заклик, але одночасно мріяла про власну сім'ю і життя в світі, була така дивна молитва: Господи Ісусе, чого Ти так за мене вчепився?

Сьогодні вона є радісною, щасливою черницею. Однак мусила пройти через період внутрішньої боротьби, коли в стражданні відкидала свої чи-

Вони ніби такі
самі як інші
люди, а все-
таки інші...

сто людські плани і надії, а приймала ті, Божі...

Борючись, була свідомо, що воює за прийняття Божого плану по відношенні до себе.

Кожен, хто бореться з собою, щоб прийняти покликання до життя в целібаті чи в дівочтві, має цю свідомість. Знає, що вибираючи покликання, яко-

го боїться, вибирає Бога, а відкидаючи власні плани, іде до Нього. Як кожна людина, відчуває прагнення створити свою сім'ю, але одночасно знає, що це не для неї. Є свідомим гідності і святості християнського подружжя і родини, але знає, що якби вибрав її замість целібату чи дівочтва, перекреслив би в собі щось суттєве, назавжди втратив би скарб, який великодушно дарує йому Бог, а величезну цінність якого вже відгадає його серце. Це дійсно скарб такий великий, що не можна навіть уявити: «Іспівають пісню нову перед престолом і перед чотирма істотами і старшими. І ніхто не міг навчитися пісні, крім ста сорока чотирьох тисяч, що відкуплені від землі. Це ті, що з жінками не осквернилися; дівочі ж вони. Ті, що слідуєть за Агнцем, куди б не пішов. Вони викуплені з-поміж людей первістки Богу і Агнцю.» (Од. 14, 3-4)

Усі християни, незалежно від стану життя, є дітьми Бога, братами і сестрами Ісуса Христа, але Його нареченими є тільки ті, «що з жінками не осквернилися; дівочі ж вони.»

Це звучить невірною, але це правда.

Бог їх створив, щоб бути їхнім Нареченим, вони створені, щоб бути нареченими Бога.

Їхня душа, серце, тіло тільки для Нього, з Його волі... Бог не хоче, щоб ці Його вибрані обвінчалися з людиною.

Що більше може отримати людина на цій землі, ніж Бога, який закликає, щоб Йому віддатись цілковито, Він прагне обвінчатися з людиною як її Наречений.

Покликання до целібату та дівочтва в Божих задумах має

привести людину до слів, які говорить наречена з «Пісні пісень»:

«О ти, що його моє серце любить...;
мій любий - мій, а я його...;
...знайшла того, кого любить моє серце,
схопила я його й не відпущу»
(Пп. 1,7а; 2,16а; 3,46).

Так раніше чи пізніше говорить серце людини про свого Бога - Нареченого. Спочатку воно знайшло в собі зерно покликання до celibату чи дівочтва, засіяне Богом. З трепетом і страхом, повне побоювання прийняло його - захотіло бути тільки Божим, складаючи Богу

Що більше може отримати людина на цій землі, ніж Бога

в жертві природне прагнення створити власну сім'ю.

На початку, коли це зерно мале, жертва часто здається великою, нерідко болісно відчувається...

Але воно росте. Як кожне зерно, випускає спочатку паросток, потім стебло, листя, квіти...

Прийняте зерно заклик до цілковитої відданості Богу, якщо його берегти і жити максимумним зусиллям вірності Богу в усьому, з часом усю людину перетворює в чудову рослину, яка прославляє Бога, коли людське серце є як цвіт лілеї: чисте, захоплене тільки Богом, що співає Йому невпинну пісню

слави...

І саме тоді людина бачить, що так справді нічого Богу не дала, що все від Нього отримала: благодать покликання, благодать його прийняття і витривання, сили до подолання усіх життєвих бур і труднощів... - просто все.

Тоді триває в покірному, прославляючому приниженні перед Богом, повторюючи в серці наведені вище слова «Пісні пісень»:

«...мій любий - мій, а я Його...
...знайшла Того, кого любить моє серце...»

Серце людини, віддане Богу, палає любов'ю до Нього, величаючи Його милосердя, якого досвідчила...

До цієї миті треба нераз до-ростати багато років, але доходить до неї кожний, хто прийме посіяне Богом в його серці зерно покликання.

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

• 6 грудня семінаристи IV курсу підготували вечір Святого Миколая. Було представлено цілу мандрівку св. Миколая по всьому світі: Африка, Європа..., а кінцевим етапом подорожі стала наша спільнота. Вечір був повним радості та сміху.

Святий Миколай прийшов і до них...

• 6 грудня семінаристи, котрі відвідують Соколівську і Солобковецьку школи-інтернати, організували для дітей вищезгаданих шкіл свято св. Миколая, дякуючи допомозі «Карітас-Спес» Кам'янець-Подільської Дієцезії. Діти розповідали вірші, співали пісні, а на завершення свята кожен отримав подарунок від Святого Миколая.

ПАПСЬКА КАТЕХЕЗА

Генеральна Аудієнція, 5 серпня 2009 року

Святий Йоан Марія Віаней

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

У 150-ту річницю від смерті святого Настоятеля з Арса виклики сучасного суспільства не менш актуальні, а можливо і набагато складніші. Якщо тоді існувала „диктатура раціоналізму», то в наших часах в багатьох середовищах зустрічаємося з певним різновидом „диктатури релятивізму». Обидва представляють неадекватні відповіді цілком слухним очікуванням людини щодо вживання у повній мірі власного розуму як окремого і конститутивного елементу власної тотожності. Раціоналізм був неадекватний, оскільки не враховував людських обмежень і привласнював собі право на винесення самого розуму понад усіма речами, перетворюючи його у свого роду

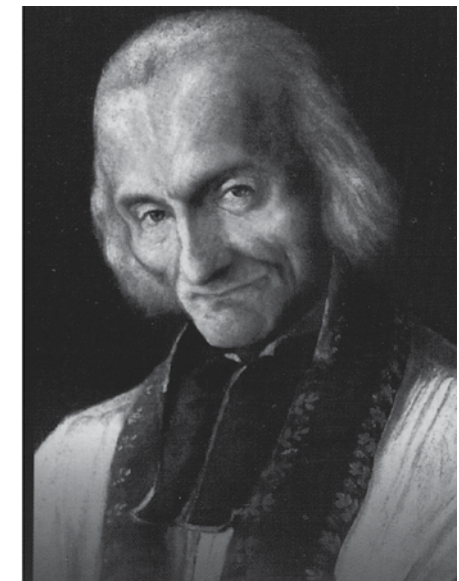
Людині, яка дозволяє, щоб Святий Дух її вів, здається, що світ не існує. Натомість світові здається, що Бог не існує.

св. Йоан Марія Віаней

божка. Сучасний релятивізм убиває розум, бо фактично схиляється до твердження, начебто людина не може нічого пізнати правильно поза сферою позитивних наук. Однак сьогодні, подібно до того часу, людина „прагне до віднайдення сенсу і повноти свого життя», постійно шукаючи вичерпних відповідей на доглибинні питання, які не перестає собі ставити.

Добре розуміли це „бажання правди», палаюче в серці кожної людини, Отці II Ватиканського Собору, стверджуючи, що завданням священників як „вихователів у вірі» є формування „автентичної християнської спільноти», здатної до відкриття „дороги до Христа всім людям», а також виконання справжньої «материнської функції перед душами», вказуючи і допомагаючи невірним у пошуках „дороги до Христа і Його Церкви», даючи віруючим „мотивації, живлення і зміцнення до духовної боротьби» (пор. „Presbyterorum ordinis», б). Навчання, що торкається цієї проблеми, а яке передає нам святий Настоятель з Арса, це пригадування, що фундаментом, підвалиною такого душпастирського заангажування священник мусить поставити

своє особисте з'єднання з Христом, про зріст і дозрівання якого необхідно піклуватися щоденно. Тільки таким чином він зможе заторкнути людські серця і відкрити їх на милосердну любов Господа. Бо лише так зможе розбудити ентузіазм і духовну живучість спільнот, довірених

св. Йоан Марія Віаней
йому Богом. Молімося, щоб за заступництвом святого Йоана Марії Віаннея Бог обдарував свою Церкву святыми священниками та щоб у вірних зростало бажання підтримувати і допомагати їм у їхньому служінні.

ПЕРЕКЛАД ТА ОПРАЦЮВАННЯ
кл. Олег Жарук
V курс

Найбільша таємниця та серцевина християнства - Пресвята Трійця. Протягом століть людський розум, освітлений вірою, намагався пізнати та поглибити своє розуміння Божественного Існування. Окремим в цих богословських пошуках стоїть питання про походження Святого Духа.

ДК. РУСЛАН КУРДИОМОВ

VI КУРС

На сьогодні існує дві теорії, які помилково протиставляються одна одній. Східна теорія розглядає походження Утішителя виключно від Отця, Захід натомість робить малий додаток, в якому походження Святого Духа є від Отця і Сина.

БІБЛІЯ ПРО СВЯТОГО ДУХА

Біблійні підстави науки про походження Святого Духа є неоднозначними. Тексти, що вказують на походження Святого Духа, умовно поділяються на дві групи. Розглядаючи першу частину текстів, можна помітити єдиний фрагмент, в якому підкреслюється виключність походження Утішителя від Отця: «...Дух істини, який від Отця походить...» (Йн 15, 26). В іншій групі текстів знаменни-

Трійця, Андрій Рубльов

Що від Отця і Сина

ПОХОДИТЬ

ми є слова: « І прославить він мене, бо з мого візьме і звістить вам. Усе, що Отець має, - моє. Тим-то й сказав я вам, що він з мого візьме і звістить вам» (Йн 16, 14-15). На перший погляд, ці тексти суперечать один одному, але якщо проаналізувати їх ретельніше, то можна помітити, що відносяться вони до різних площин богословської думки. Перший текст стосується відносин між Особами Пресвятої Трійці і розглядає Трійцю «саму в собі», звертаючи увагу на Отця як на головне джерело усього. Другий текст відноситься більше до чинного виміру існування Пресвятої Трійці, а також характеризує місію Утішителя: « І прославить він мене... і звістить вам...».

ОТЦІ ЦЕРКВИ ПРО ФІЛІОКЕ

Окрім цього, розбіжними також є погляди Отців Церкви, котрі по-різному підходили

до проблематики походження Святого Духа. Теорію Filioque підтримували св. Амвросій, св. Августин, св. Леон Великий, св. Епіфаній та св. Кирило Александрийський. Противниками цієї теорії були такі визначні в історії Церкви Отці, як св. Григорій Богослов, св. Йоан з Дамаску, а також св. Максим Ісповідник. Формування християнської науки відбувалося на протязі багатьох віків. Цей процес триває й досі і тому не дивно, що в деяких своїх поглядах Отці Церкви були протилежними один одному.

ПРОБЛЕМА ФІЛІОКЕ ТА ЇЇ ПРАВИЛЬНЕ РОЗУМІННЯ

Основні підвалини віри були сформовані на протязі перших семи Соборів. Навчання Церкви в добу раннього християнства носило більш апологетичний характер, було відповіддю на за-

киди або провокації еретиків. Не винятком був перший Вселенський Собор у Нікеї в 325 році, котрий був скликаний в справі аріанізму (ересь, котра заперечувала Одвічність та Божество Особи Сина). На цьому Соборі був укладений Символ Віри, в якому Церква виразила усю повноту та багатство своєї віри на той час. Нікейське «Визнання Віри» має багату та розбудовану структуру, котра підкреслює Божественність та Вічність Другої Особи Пресвятої Трійці. Нікейський Собор не ставив собі за мету сформулювання цілого віровчення, лише намагався відповісти на актуальні проблеми в Церкві. І тому не дивно, що в сформульованому символі віри лише згадується Святого Духа, не окреслюючи Його атрибутів та відносин до інших Осіб Пресвятої Трійці.

Наука про Утішителя розвинулась дещо пізніше і набула догматичного окреслення на Першому Константинопольському Соборі в 381 році. Цей Вселенський Собор був реакцією на еретичну науку Македонія (Константинопольський єпископ, 341-360), котрий вважав особу Святого Духа творінням, котре підпорядковане Отцю та Сину. Подібно як аріанство заперечувало Божество Христа, так і вчення Македонія відкидало Божественність Утішителя. Собор осудив ересь та сформулював основи догматичного вчення про походження та істоту Святого Духа, виразивши їх в доповненому та поширеному Символі Віри, котрий став обов'язковим для усієї Церкви. Нікейсько-Константинопольське «Визнання Віри» говорить про Святого Духа наступне: «...і в Духа Святого, Господа Животворно-

го, котрий від Отця походить, котрого потрібно почитати і прославляти разом з Отцем і Сином...». Окреслення Filioque в перекладі з латини означає «і Сина», і з'явилося воно значно пізніше. Цей додаток походить із західного християнського середовища, а саме - з Іспанії, звідки він поволі переходить до інших європейських країн. За історичними даними, це відбулося на початку п'ятого або шостого століття. А вже в 569 році, на синоді в Толедо, цей додаток приймається до символу віри і використовується в Англії та Франції. На подальшому історичному етапі Filioque набирає загальних масштабів, і відбувається це завдяки підтримці імператора Карла Великого, котрий намагався поширити це окреслення на всю Церкву. Перші спроби існували вже від початку дев'ятого століття, але цьому протиставився Папа Лев III, котрий не заперечував саму молитовну формулу, однак заперечував впровадження її до Символу Віри. Коли саме Filioque остаточно увійшло до молитовного канону Католицької Церкви, ми точно сказати не можемо, найвірогідніше, це відбулося в 1014 році, під час коронації імператора Генріха II.

Проблематика Filioque викликала бурхливі суперечки на Заході та Сході християнства, два визначення походження Святого Духа штучно протиставлялися одне одному, тим самим розпалюючи ще більш непорозуміння та ненависть. Східна думка, критикуючи додаток до символу віри, вважала, що в ньому принижується ієрархічна вищість Отця, а також, що підставою походження

Святого Духа є не Особа Отця, але природа Пресвятої Трійці.

ВИРІШЕННЯ ПИТАННЯ ПРО ФІЛІОКЕ

Непорозуміння тривало аж до 1996 року, коли Папська Рада до справ Єдності Християн видала документ під назвою «Грецька та Латинська традиція про походження Святого Духа», який погоджував Західну та Східну концепції походження Святого Духа. В ньому ідеться про те, що: «в дійсності Filioque розміщене в таких теологічних та лінгвістичних контекстах, в яких не стверджується єдинопочатковість Отця, єдиного джерела Сина і Духа». Цей документ закликає до того, щоб вчення про Filioque Католицька Церква розуміла та подавала так, щоб не повставало враження, нібито ця наука може заперечувати єдинопочатковість Отця. Документ виразно говорить, що Католицька Церква визнає походження Святого Духа від Отця згідно із ухвалою Другого Вселенського Собору в 381 році. Впровадження Filioque мало на меті апологетичний характер і звертає нашу увагу більше на чинний аспект існування Пресвятої Трійці, а саме - на участь Третьої Особи Пресвятої Трійці в спасенній місії Ісуса Христа. Одвічний зв'язок любові, котрий єднає Сина та Святого Духа, є підставою послання Духа в часово-простірному вимірі для продовження та доповнення місії Христа. Святий Дух надихає людину до добра та провадить її дорогою спасіння до спільноти Пресвятої Трійці. Веде людство до Першоджерела усього існування, яким є Бог Отець.

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

Великий Тиждень, котрий для нас, християн, є найважливішим тижнем року, дає нам можливість занурення у головну подію Відкуплення, нового пережиття Пасхальної таємниці – великої Таємниці віри.(...)

Яка ж предивна, а разом з тим вражаюча ця таємниця! Ми ніколи не зможемо повною мірою осягнути цієї реальності. Ісус, будучи Богом, не хотів учинити зі своїх Божих прав своєї виключної власності; не хотів використати свого Божого буття, своєї славної гідності та могутності як знаряддя тріумфу та знаку віддалення від нас. Навпаки, «принизив самого себе», взявши на себе злиденну і слабку людську подобу(...). Божественна суть (morphé) захова-лася в Ісусові під людською реальністю, позначеною стражданням, бідою, нашими людськими обмеженнями і смертю.

Радикальне і правдиве переживання нашої природи, прийняття її в усьому, окрім гріха, запровадило Його до межі, котра є знаком нашої недосконалості – смерті. Все це однак не було плодом якогось темного механізму чи сліпого фаталізму, було радше Його вільним вибором з огляду на геніально задуманий рятівний план Отця. (...)

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI ОБМИВАЄ НОГИ У ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР

Пасхальне Тридення

ПАПСЬКА КАТЕХЕЗА

Генеральна Аудієнція, 8 квітня 2009 року

Вступом до Пасхального Тридення (...) з багатьма своєю суттю та значенням обрядами Великого Четверга, є урочиста Меса Мира, котру вранці відправляє єпископ зі своїми священиками, і під час якої вони відновлюють свої священницькі обіти, складені в день свячень. (...) Тоді ж будуть посвячені олія для хворих та олія катехуменів, а також миро. Ці обряди символічно означають повноту Христового Священства і церковної спільноти, котра повинна оживляти християнський люд, згромаджений на євхаристичній жертві, що живе в єдності завдяки дарові Святого Духа.

Під час післяобідньої Служби, званої Службою Господньої Вечері, Церква згадує установлення Євхаристії, Таїнство священства і нову заповідь любові,

Великий Тиждень, котрий для нас, християн, є найважливішим тижнем року, дає нам можливість занурення у головну подію Відкуплення, нового пережиття Пасхальної таємниці – великої Таємниці віри.

які Ісус залишив своїм учням. (...) Великий Четвер є також запрошенням до подяки Богу за найвищий дар Євхаристії, котру належить приймати побожно і звеличувати живою вірою. Тому після Святої Літургії

Зосередження і мовчання Великої Суботи ведуть нас до урочистої Пасхальної Вігилії, «матері всіх вігилій».

Церква заохочує до чування перед Пресвятими Дарами, згадуючи ту сумну годину, проведену Ісусом у самотності і молитві в Гетсиманії, перед тим, як був ув'язнений і засуджений на смерть.

І ось - час Великої П'ятниці, дня муки і розп'яття Господа. (...) Ісус захотів віддати своє життя в жертву для несення гріхів людськості. (...) Стаємо перед тим, що по-людськи видається безсенсовним: Бог стає не лише людиною з усіма потребами людини, не лише терпить, щоб спасти людину, беручи на себе цілу трагедію людськості, але також помирає за людину.

(...) У Велику Суботу необхідним є зберігання молитовного клімату, що сприяє роздумам і поєднанню, а також заохочен-

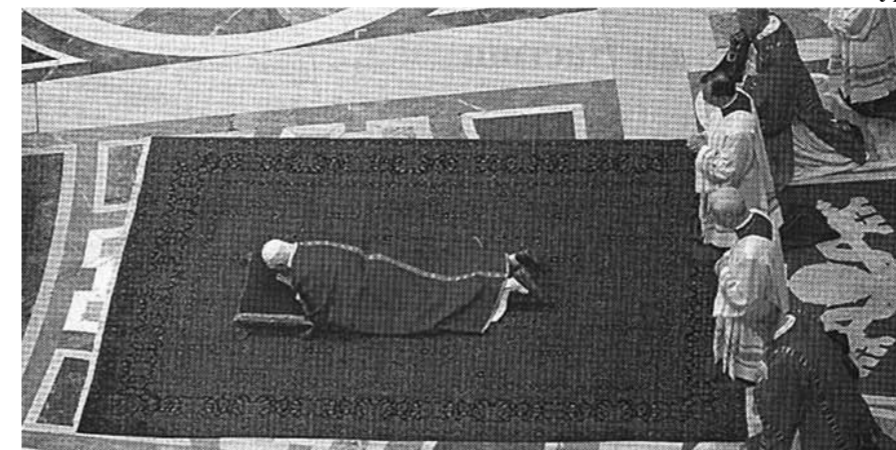
ня вірних до Таїнства покаяння, щоб вони, духовно відновлені, могли брати участь у великодніх урочистостях.

Зосередження і мовчання Великої Суботи ведуть нас до урочистої Пасхальної Вігилії, «матері всіх вігилій», коли до всіх храмів та спільнот увірветься радісний спів з приводу воскресіння Христа! Ще раз буде проголошена перемога світла над темрявою, життя над смертю, а Церква буде радіти із зустрічі зі своїм Господом. І так ввійдемо у час переживання Пасхи - Воскресіння.

Дорогі брати і сестри! Готуймося до інтенсивного переживання Святого Тридення, аби дедалі глибше приймати участь у Містеріях Христа. Нехай у цьому товаришує нам Пресвята Діва, котра мовчки йшла за Сином Ісусом аж на Кальварію, з великим болем беручи участь у Його жертві, співдіючи в таємниці Відкуплення і стаючи Матір'ю всіх вірних. (...)

Складаю вам усім найщиріші побажання радісного і святого Великодня, разом з вашими родинами, парафіями і спільнотами.

*ПЕРЕКЛАД ТА ОПРАЦЮВАННЯ
кл. Ростислав Грабовський
II курс*

ПАПА БЕНЕДИКТ XVI ЛЕЖИТЬ ХРЕСТОМ ПЕРЕД ПОЧАТКОМ ЛІТУРГІЇ МУКИ ГОСПОДНЬОЇ

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

Вігилійна вечеря

• 17 грудня відбулася традиційна Вігилійна Вечеря, на котрій був присутній єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської Дієцезії Леон Дубравський. Семінарійний гурт «Апостольство Покликань» поперемінно з усіма співали колядки, прославляючи Різдво Христове.

Зимові канікули

• 3-21 грудня по 8 січня семінаристи перебували на зимових канікулах.

Вірність Христа - вірність учня

• 10 січня відбувся щомісячний день зосередження, проведений духовним отцем семінарії о. Миколою Невським. Отець звернув увагу на те, що вірність учня полягає на вірності Христа, тим самим наближуючи до таємниці священства, яку переживаємо в цьому році. Після дня зосередження почалася коляда. Диякони відвідували і благословили кімнати професорів і семінаристів, пізніше кожен курс мандрував від кімнати до кімнати викладачів, сповіщаючи радісну подію – Різдво Христове.

Історія кожної святої людини є неповторною, але спільним в житті всіх святих є те, що вони своїм прикладом життя вказують на Христа та шлях до Нього.

Наша Матушка

к.л. РОСТИСЛАВ ГРАБОВСЬКИЙ
II КУРС

Плідне життя вимірюється не кількістю прожитих років, а вчиненим добром. Блаженна сестра Марта Вецка прожила неповних 30 років, з яких 18 була в родинному середовищі, а 12 - у чернечому Згромадженні Сестер Милосердя св.Вікентія де Поля.

Дитячі роки

Марта Анна Вецка народилася 12 січня 1874 р., будучи 3-ю з 13 дітей у сім'ї Марцеля Вецкого –

великого землевласника у селі Новий Вец (Польща). І, подібно до багатьох людей, яких Церква піднесла до гідності святих, першою вказівкою для Марти на дорозі до Бога стала сім'я, у якій щоденно практикувалася молитва, до якої заохочували також прислугу і всіх присутніх під час молитви. Марта, як одна із старших дітей у сім'ї, опікувалася молодшими братами і сестрами, які називали її другою мамою. Вже тоді у неї зароджувалось почуття відданості та жертвності у допомозі ближньому, що в майбутньому стане візитною карт-

кою цієї працелюбної Божої бджілки. Після одинадцятого року життя вона починає готуватись до Святого Причастя, яке прийняла у 1886 році. Це посприяло ще глибшому зв'язку з Богом, з'являється культ до св. Йоана з Непомук, який на протязі життя був особливим її покровителем.

Життєвий вибір та реалізація покликання

Вступ брата Яна до семінарії спонукав і її стати на дорогу богосвяченого життя. Навесні, 1892 року, разом зі своєю подругою Монікою, вони вступа-

ють до Згромадження шариток. Після новіціату (особлива духовна формація у монастирях, яка триває 2 роки), її направляють працювати до загальної лікарні у Львові, а потім у Підгайцях (Львівська область). Виконує функцію медсестри, і робить це з особливою жертвністю. Через її приклад навертаються найбільші грішники, а євреї, які там лікувались, просили про Хрещення. 19 жовтня 1899 року с. Марту переводять до лікарні у Бохні (місцевість біля Кракова), там вона має видіння Христа, Його голос говорить терпляче зносити всі наклепи і осудження, які прийдуть в найближчому часі, а також заповідь близької смерті.

Жертвність та старанність цієї людини не оминали нікого. Не виключенням був один молодий хлопчина, Ян Носаль, який готувався до вступу в семінарію і на той час проходив лікування у цій лікарні. І тут з цією вірною Божою слугинею стається вражаюча і неприємна подія. Один з хворих, котрий заздрив Яну через опіку над ним сестри Марти, почав поширювати наклеп, що між ними є роман, і що сестра Марта вагітна. Однак Бог послав їй справжню захисницю, в особі настоятельки сестри Марії Хабло, котра через це мало не поплатилась життям, коли наклепник, зрозумівши, що його підлість викрито, намагався її вбити. До речі, перед смертю цей хлопець розкався і визнав, що збрехав. Вражає покора і відданість себе Богу сестри, яке зауважив її брат Ян, котрий на той час уже був дияконом і приїхав її відвідати. Розповідав, що не почув жодних скарг з цього приводу, лише різні історії з

навернення людей, що ними опікувалася сестра Марта.

4 липня 1902 р. сестру Марту переводять до Снятина (Чернівецька обл.), де вона втілює, а точніше, продовжує дух милосердного служіння, поєднаного з апостольською діяльністю. Після одужання однієї пацієнтки від тифу потрібно було продезинфікувати палату, в якій вона перебувала. Для цього було призначено молодого працівника лікарні, який нещодавно створив сім'ю і мав маленьку дитину. Ризик був

Через її приклад навертаються найбільші грішники, а євреї, які там лікувались, просили про Хрещення.

дуже високий, оскільки можна було легко заразитися та померти. Саме тоді в житті сестри Марти відбулася найбільша драма: вона, слідуючи за словами і прикладом Ісуса Христа, наражає своє життя на небезпеку, а потім і віддає його за ближніх. Після дезинфікації заражається тифом, а через кілька днів помирає. Сталося це 30 травня 1904 року.

Культ після смерті

Сестра Марта ще за життя мала надприродні дари: пророкування майбутнього, бачення і читання в людських душах, а особливо вміння дієвого апостольства. Крім надзвичайностей у земному житті, одним із основних критеріїв у винесенні певної особи на вівтар (визнання святою), є культ цієї особи після її смерті. До її могили, що знаходиться у Снятині, приходили

люди різних національностей та віросповідань і випрошували благодатей, які, згідно своєї віри, отримували. В архіві Сестер Милосердя у Кракові з'явилися описи 270 чуд, отриманих за її заступництвом. І до сьогодні жителі м. Снятин її називають «Наша Матушка».

Проголошення блаженною

Беатифікаційний процес (визнання блаженною), розпочався у червні 1997 року і завершився 24 травня 2008 року урочистою Службою Божою у Львові. За

рішенням Святішого Отця Бенедикта XVI, цю урочистість очолив делегат Апостольської Столиці кардинал Тарчізіо Бертоне. На цій урочистості мала змогу побувати також наша семінарія спільнота.

За словами одного з єпископів після урочистості священників свячень, молода людина, стаючи на шлях богосвяченого життя, своїм вибором прикликає Боже благословення не лише для себе, а й для цілої сім'ї, а то й усіх родичів. Логічно продовжуючи вислів єпископа, можна додати, що людина, яка проживала і похована на теренах України і яка удостоїлася проголошення її святою, прикликає Боже благословення для цілого народу, і тому ж народу показує, як потрібно жити, щоб потрапити до Неба.

Коли він перестав говорити, сказав до Симона: «Відчали на глибині та й закиньте ваші сіті на ловитву». Озвався Симон і каже: «Наставнику, всю ніч трудилися ми й нічого не піймали, але на твоє слово закину сіті». Так вони й зробили, і піймали велику силу риби, і їхні сіті почали рватися. Тоді вони кивнули до своїх товаришів, що були в другім човні, щоб ті прийшли й допомогли їм. Прийшли вони й наповнили обидва човни, аж почали потопати. Побачивши це Симон Петро припав до колін Ісуса й каже: «Іди від мене Господи, бо я грішна людина». Жах бо великий огорнув його й усіх, що були з ним, через риб, що їх впіймали; також і Якова та Йоана, синів Завидея, які були спільниками Симона. Ісус же промовив до Симона: «Не бійся! Віднині людей будеш ловити». І, витягнувши човна на берег, кинули все і пішли слідом за ним. (Лк 5, 4-11).

СВІТЛО СЛОВА ХРИСТОВОГО

В МОЇМУ СЕРЦІ

кл. ВІКТОР МАЗУР

III КУРС

Ці слова з Євангелії від святого Луки - просто вражають, бо показують людині, якою повинна бути її віра, щоб прийняти до свого серця Боже слово, яке згодом може принести рясні плоди. **Єпископ Кам'янець-**

Подільської Дієцезії Леон Дубравський, прислухавшись колись до Божого голосу у своєму серці, продовжує розважати ці слова до сьогодні, сприймаючи своє покликання як великий Божий дар. Про це ми попросили Його Преосвященство поділитися також з нами.

Шановний отче, скажіть, будь ласка, чим, на вашу думку, є покликання?

Покликання - це голос Божий в душі людини, який потрібно розвивати. Людина повин-

на вміти слухати та прийняти цей голос і реалізувати його в своєму житті. Ще можна сказати про покликання, що воно є баченням потреби і прагненням допомогти світу, допомогти Ісусові.

Чи можуть бути також інші види покликання?

Покликання можуть бути дуже різними: священство, монашество, подружжя, а також самотнє життя. Хтось може бути покликаним до місій в різних країнах, або до опіки над

старими, немічними, неповносправними людьми. Може бути тихе покликання, метою якого є прості добрі вчинки, а хтось хоче реалізувати себе в науці - бути професором, лікарем, і все це теж є своєрідним покликанням.

Розкажіть, будь ласка, про Ваше покликання.

В першу чергу, моє покликання зароджувалось в родині. Я бачив приклад батька та матері, приклад їхньої молитви. Вони тяжко працювали в колгоспі, але завжди знаходили час для молитви, вранці і ввечері ставали на коліна і молилися, також ніколи не сідали їсти не помолившись. Це якоюсь мірою відбивалося також на мені. Кожної неділі ми ходили до костелу, не було таких днів, щоб не прийшли. Коли приходив до костелу, завжди спостерігав за священником, я бачив, як він іде до вітваря, до конфесіоналу, як преклоняє коліно перед Пресвятими Дарми. З батьківського дому мені прищепилась любов до молитви та читання різних духовних книжок. В нас при парафії був гурток молоді і я з цією молоддю підтримував спілкування, після кожної недільної служби ми з ними зустрічалися і під час цих зустрічей разом молилися та розважали слово Боже. Потім Господь Бог так покерував моїм життям, що я зустрів священника, який запропонував і мені стати священником. Я вважав, що це неможливо, оскільки на Україні семінарії немає, а їхати невідомо куди, аж в Ригу, здавалося чимось неосяжним. Для мене ксьондз був якоюсь таємницею. Потім він більше почав мене впроваджувати в

парафіяльне життя, були різні реколекції та розмови з ним, а згодом він звернувся до уповноваженого зі справ з релігією і від того часу я зрозумів, що Господь мене кличе, хоча я ще трохи чинив опір. Потім навчання в семінарії, теж була якась така духовна боротьба, яка брала початки з сумніву, чи справді це моя дорога. Пам'ятаю, як мама запитала мене, чи я насправді хочу бути священником, говорила, що коли це справді моя мета, то йти до кінця і бути добрим

Покликання - це ГОЛОС Божий в душі людини, який потрібно розвивати

священником, а якщо ні, а лише щоб бути, то краще ним не бути. А потім вже укріпився в вірі, в семінарії і, як я вже згадував, це було прагнення цілковито віддатись на служіння Богові і людям.

Чи існує сьогодні проблема покликання і з чим вона, на вашу думку, пов'язана?

Проблема покликання, безперечно, існує, вона пов'язана з тим, що сьогодні світ дуже матеріальний і ми піддаємося різноманітним впливам: те-

лебачення (засоби масової інформації), комп'ютер (Інтернет), мобільні телефони та інше. І залишити це, переламати себе людині дуже важко, адже все, що пропонує світ, приємне та комфортне для тіла, але не для душі, і тому не раз молодій людині важко залишити світське життя, що, наповнене різними блискучими принадами, мерехтить та крутиться навколо неї, і посвятити своє життя служінню Богові. Людина повинна бути захоплена Богом, а не світом, і якщо вона відкриється на благодать Господа, які б не були про-

Єпископ Леон під час Дієцезіального Дня Молоді 24 серпня 2010 року

блеми, вона завжди їх вирішить та подолає. Якщо людина знає, що в неї є покликання, чує голос Божий в своїй душі, але боїться, то потрібно звернутися до компетентної особи, чи то до священника, чи до монахині, поговорити про це і йти вперед, покладаючись і уповаючи на Бога.

о. Андрій ШЧАСТЛИВЦЕВ
ГВАРДІЙСЬКЕ

МОЛИТВА - це акт любові

«Для мене молитва – це порив серця, це простий погляд, звернений до неба, це крик вдячності і любові – як у випробуванні, так і в радості»
- так висловились про молитву свята Тереза від Дитятка Ісус у своїх автобіографічних рукописах.

Що таке молитва?

Молитва – це акт любові, в якій любов Бога проявляється найбільше, бо всі здібності людської душі через молитву свідомо й актуально звертаються до Бога та єднаються з Ним. Св. Августин, висловлюючись про молитву, сказав: „Як тіло не може жити без поживи, так без молитви душа не може зберегти власного життя”. Молитва – це

Ті, котрі не моляться, хиляться до землі як кріт, який шукає дірку, в яку міг би сховатися.

св. Йоан Марія Віаней необхідна зброя, щоб захищатися перед ворогами.

Без молитви наша душа німа, холодна, а може й мертва перед Богом, коли вона не має зв'язку з Ним, джерелом нашого життя. Молитва – наша дорога до

Бога. У молитві шукаємо Бога і знаходимо, адже, за словами нашого Господа: „Кожний, хто просить, одержує; хто шукає, знаходить; хто стукає, тому відчинять” [Мт. 7,8]. Як необхідною є постійна праця і зв'язок із землею, щоб жити та здобувати собі шматок хліба і ковток води, так необхідно трудитися розумом і тілом для того внутрішнього єства, щоб завжди бути у зв'язку з Богом, і щоб подих безсмертя пройняв душу та приготував її до вічного життя. Зв'язок з Богом - це якраз те, що називаємо молитвою. Лише силою духовної праці живиться дух і одержує просто від Бога силу для росту. Потрібно переконатися, що кожен контакт з Богом – це молитва, але не кожна молитва є контактом з Богом. Багато людей моляться, не будучи підготовленими до цього і без будь-якого бажання спілкуватися з Богом. Це не можна назвати справжньою молитвою, бо вона є діянням, що звершується у співпраці людини і Бога. Інакше кажучи, молитва є розмовою та зустріччю

людини з Богом, в ній я можу розповісти про все, що маю радісного, болісного... Розмовляючи з Господом, я одночасно прославляю, дякую, прошу. Зустріч з Ним є подією, яка перемінює тих, що зустрілися, тому що у справжній зустрічі торкаюся таємниці Бога. Зустріч під час молитви залишається таємницею та вільним дарунком Бога, її не можна запроєктувати чи передбачити. Бог перший виходить нам назустріч і закликає кожного зустрітися з Ним. Це - дарунок Божої благодаті для нас і ніколи не є нашою заслугою. Прагнення молитви, яке ми відчуваємо у своєму серці, дає нам Господь. Слід пам'ятати, що молитва має велику силу і міць, тому не потрібно уникати, боятися молитви, а навпаки - спішити на зустріч з Господом. Якби кожна людина доцінила дану зустріч з Господом, то ніколи б не захотіла втратити її.

Життя Святих складалося з розважання і молитви. Молитва випрошувала всі потрібні благодаті, що допомагали їм

стати святими. Якщо бажаємо спастися і освятитися, то треба завжди стояти при дверях Божого милосердя і благи того, чого потребуємо. Якщо нам треба покори, то благаймо її в Бога, і станемо покірними. Коли нам потрібна терплячість посеред страждань, то прохаймо її і будемо терплячі, як бажаємо пізнання Божої любові, то прохаймо її, і отримаємо. В молитві не лише ми промовляємо до Бога, але й Бог промовляє до нашої душі. У молитві розвиваються відносини між людською душею й нашим Небесним Отцем, Пресвятою Трійцею, Ісусом Христом, Пресвятою Дівою Марією, Ангелами і Святими в небі – взаємини, які з обох сторін полягають на якомусь взаємному уділюванні собі чогось з того, що з розуму й волі дається уділити другому.

Неодноразово можна почути багато нарікань від людини про терпіння, горе, смуток, розпач, про те, що всі навколо мене

Потрібно переконатися, що кожен контакт з Богом – це молитва, але не кожна молитва є контактом з Богом.

погані, але що я роблю для того, щоб цього не було? Чи хоч раз я помолився чи помолилася за все те, з чим зустрічаюся і що маю? Якби кожен, йдучи на зустріч з Господом, віддав усе це в Його руки, життя було б кращим і без нарікань. Молитва перемінює серце людини, зміцнює її і дає відчуття велику Божу любов.

Молитву давні отці називали дзеркалом живучості нашого духа: яка наша молитва, таке наше духовне життя.

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

Екзаменаційна сесія

• 3 20 січня по 6 лютого тривала екзаменаційна сесія, для перевірки знань кожного семінариста.

І знову канікули...

• Заслужений відпочинок після зимової сесії тривав від 6 по 13 лютого.

День зосередження

• 14 лютого - день зосередження, який провів для семінаристів о. Ришард Федерчик. Отець звернув увагу на роль адорації в житті кожного семінариста.

І знову до навчання..

• 15 лютого розпочався II семестр навчання.

к.л. СЕРГІЙ ЛЕНЧУК
V КУРС

Постави і

«Жести і постава священника, диякона, міністрантів та всього люду повинні сприяти тому, щоб Літургія проходила у гармонійній і шляхетній простоті, щоб різні її частини виявляли своє істинне і повне значення та щоб усі присутні приймали в ній участь. Тому з давніх літургійних законів і практики римського обряду в ній було збережене те, що більше сприяє духовному благу Божого люду, і менше зверталося уваги на його уподобання та навички. Однакова постава всіх учасників Літургії є знаком спільноти та єдності зібраних, оскільки виражає і водночас впливає на думки і почуття усіх зібраних».
(Загальний Вступ до Римського Месалу 42)

Зовнішній вигляд – деталь, яка найбільше кидається в очі і є одним з перших вражень, які складаються у спільноті вірних. Він по-своєму повинен підкреслювати велич виконуваних дійств. Свята Меса – це не спортивний, ігровий чи туристичний захід. Вона має кардинально інший, набагато поважніший характер. Тому вимагає відповідного вигляду тих, котрі беруть в ній участь.

Про свій вигляд потрібно потурбуватися ще перед виходом до храму. Найчастіше зауваження стосуються чистоти або відповідного одягу. А оскільки цю проблему важко буде вирішити поза домом, то слід подбати про свій вигляд заздалегідь.

Міністрантам необхідно звернути увагу передусім на:

- чистоту рук та обличчя; одягу та взуття;
- охайність зачіски;
- відповідний одяг (піджак, светр або сорочка, але ніколи не футболка; штани, а не шорти);
- літургійну шату (чиста, акуратно укладена альба або комжа);

Перед виходом до вівтаря міністранти повинні взаємно пильнувати свій вигляд та усувати певні браки - поправити пересунуту набік комжу чи роз-

правити підігнуту альбу приятеля.

Літургійні постави

а) Постава стоячи

Літургійна постава стоячи повинна характеризуватися двома важливими моментами:

- тіло і голова випростані,
- руки складені на висоті грудей (в деяких випадках, руки можуть бути складені по-іншому, особливо руки священника.

неї є образ з Одкровення: «багато народу, якого ніхто не міг полічити... стоячи перед тронном і перед Агнцем... і сильним голосом звивають: Спасіння в нашого Бога» (Одкр. 7,9-11).

б) Постава сидячи

Виражає зосередження, сприяє роздумам почутого Божого Слова. Отож, коли під час Святої Меси сідаємо, це не означає, що прийшла хвилина «відпочинку». Сідаємо, щоб краще слухати, щоб більше запам'ятати,

літургійні жести

Однак ніколи не можуть бути скеровані донизу, лише вгору, до Бога).

Ця постава не може бути офіційною або штучною. Її повинно проникати відповідне духовне наставлення. Вона має виражати пошану і славу щодо Христа; Його таємниць, та бути знаком готовності до виконання довірених нам завдань. Приймаємо цю поставу також тоді, коли виконуємо урочистий спів або молитву (напр.: гімн, визнання віри, молитва вірних...)

Отож, коли під час Святої Меси сідаємо, це не означає, що прийшла хвилина «відпочинку».

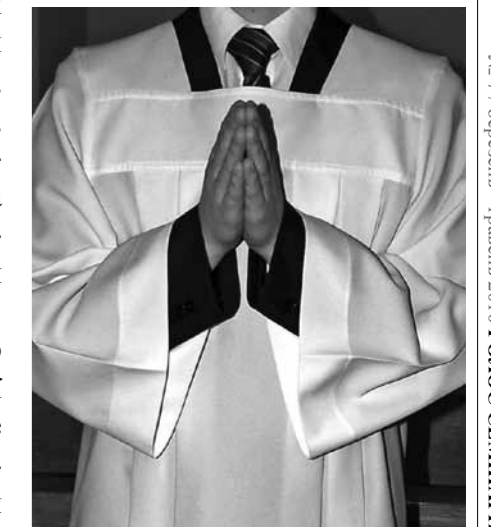
Особливе значення має постава стоячи в Євхаристії і під час Літургії Годин, як знак священницької місії. Всі вірні беруть в ній участь на рівні спільного священства. В цьому дусі збираються навколо вівтаря, еднаючись з молитвою і жертвою Найвищого Священника Ісуса Христа, а також включаються в молитву і жертву Церкви, особливим представником якої є священник, відправляючий Євхаристію. Тому під час усіх месальних молитов, передусім під час євхаристійної молитви разом з її доксологією, коли нашу єдність зі священником виражаємо свідомим «Амінь», приймаємо поставу стоячи, подібно як священник, преклоняючи коліно тільки на слова консекрації. Така постава найкраще виражає священницький характер дії, яку виконуємо.

Постава стоячи є основною в Літургії та знаком свідомої участі і заохочення, а не лише другорядної присутності. Виразним біблійним взірцем для

щоб плідніше роздумувати слово, яке Бог скеровує до нас.

Вигляд такої людини можна порівняти до постаті людини «заслуханої», але яка залишається в поставі, повній пошани. Треба сісти рівно, ноги вільно оперти на підлозі, руки на коліна, дихати спокійно і рівно, не озиратися.

Цій зовнішній поставі зосередження та уваги повинні товарити відкритість серця і готовність до прийняття науки. В притчі про сіяча Христос вияснює, що слухання має

єднатися з відповідною поставою в житті. Від неї залежить доля Божого Слова (пор. Мт. 13,3-23). Потрібно почути слово впроваджувати в чин, тому постава, яка слухає, є також

Постава на колінах - це передусім постава адораційна. В такий спосіб людина прагне виразити свою любов до Бога і прагне визнати, що Бог є Господом і Царем. Перед Воскреслим Христом згинається «кожне коліно на небі, на землі й під землею» (Флп. 2,10).

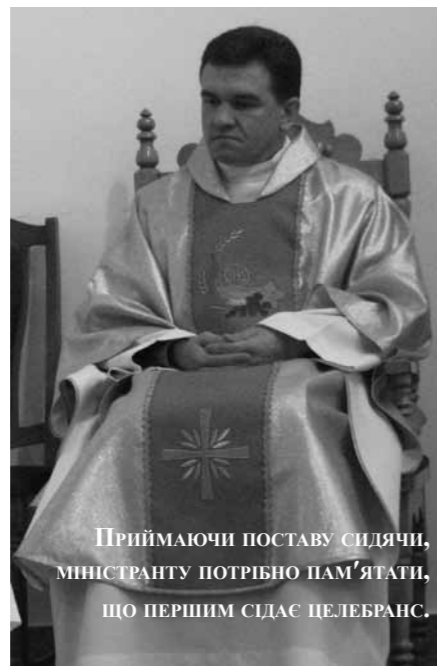
свідомством готовності прийняття слова. Взірєць такої постави - Євангелічна Марія, яка сіла «у стіп Господа і прислухалася до Його мови» (Лк. 10,39).

Подібно беремо участь у спільному співі чи рецитації псалмів Літургії Годин. Наша молитва має тоді особливий медитаційний характер, тому що псалми є натхненним Божим Словом.

Постава сидячи може також допомогти усвідомити людині близькість Христа, який щоденно зі своїми учнями сідав до столу. Сьогодні також запрошує до свого столу всіх, які в Нього вірують.

Приймаючи поставу сидячи, міністранту потрібно пам'ятати:

- першим сідає целебранс;
- займаємо таке місце, яке зручне для виконання послуги. Передусім не потрібно без причини переходити на іншу сторону пресвітерія.

Приймаючи поставу сидячи, міністранту потрібно пам'ятати, що першим сідає целебранс.

в) Постава на колінах

Постава на колінах є нашою найчастішою поставою в індивідуальній молитві. Та-

кож приймаємо її у спільній літургійній молитві, під час Євхаристійних молебнів.

Це передусім постава адораційна. В такий спосіб людина прагне виразити свою любов до Бога і прагне визнати, що Бог є Господом і Царем. Перед Воскреслим Христом згинається «кожне коліно на небі, на землі й під землею» (Флп. 2,10).

Постава на колінах виражається не лише зігнутими колінами. Істотне значення мають також руки, складені на грудях, очі, заглиблені в Найсвятіші Дари, випрямлена спина. Так виражаємо зосередження та свідомість тривання в присутності Бога.

Постава на колінах є також благальною поставою та виразом покаяння. Як митар, який б'є себе в груди, стаємо перед Богом скрушені, свідомі наших провин. Постава блудного сина, який падає на коліна перед Отцем, має також свої характерні риси. Єднається з легким похиленням голови, биттям себе в груди та іншими знаками жалю.

Зовнішня постава завжди є лише виразом намірів серця. Прославлення, прохання і жаль впливають з середини людини, однак жести наших рук і постава тіла мають також істотне значення в нашій молитві. Отож, потрібно дбати про їхню красу і вимовність. Особливо пов'язаний з цією поставою жест піднесення очей вгору. Це - вираз скерування душі і думки до Бога. Людина, яка молиться, інстинктивно підносить очі вгору. Цей жест робить молитву і зосередження пліднішими.

(продовження в наступному номері)

«Гість у дім – Бог у дім!»

к. Роман Залевський
V курс

Наша семінарія також підтримує цю добру традицію і радо та щиро приймає усіх гостей. До нас приїжджають з різних куточків України, Польщі, а навіть Італії, випускники, викладачі, друзі семінарії, а також ті, які хочуть трохи більше з нею познайомитись.

Саме тому у нас існує функція гостинного, який піклується про прийняття гостей. Цей обов'язок вимагає багато зусиль та часу, бо дуже важливо, щоб була приготовлена кімната, де гість зможе і відпочити і,

Український народ з давніх-давен славиться своєю гостинністю. З цього приводу відоме також прислів'я: «Гість у дім – Бог у дім!». Отже, від самого початку українці вірили, що гість приносить у дім Бога. Гість – як Боже благословення для всієї родини, котра мешкає в цьому домі.

можливо, приготуватись до лекцій. Гостинний повинен потурбуватися про те, щоб гість почував себе, як вдома. До його обов'язків належить подбати про усі необхідні речі для прибирання, і зокрема про те, щоб семінарист, котрий чергує

на вахті, знав, до якої кімнати запровадити гостя. Оскільки обсяг праці досить великий, гостинний звільнений від решти семінарійних обов'язків, тобто від прибирання коридорів, миття посуду та інших. Також з огляду на те, що в семінарію досить часто приїжджають гості і потрібно подбати про приготування багатьох кімнат, йому допомагають ще чотири семінаристи, які виконують майже ту ж саму працю.

Ця функція є важливою, бо приносить велику користь не лише семінарії, але й самим семінаристам. Вона вчить покори, працьовитості, охайності та відповідальності, а це одні із найбільш необхідних чеснот для кожної людини.

А як настав день Пятидесятниці, всі вони були разом на тій самій місці. Аж ось роздався з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнилися Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти. (Ді 2, 1-4)

к.л. Ростислав Кримський
ПРАКТИКА

Святий Дух діяв від самого початку створення світу: «А земля була пуста та порожня, і темрява

ФРАГМЕНТ ВІТРАЖА З СЕМІНАРІЙНОЇ КАПЛІЦІ

Прийди Духу Святий!

**23 травня в Римсько-Католицькій Церкві
Урочистість Зіслання Святого Духа**

Особа, рівнопокляемий та рівнославимий, говорив через пророків, за Його причиною зачався в лоні Пресвятої Діви Син Божий Ісус Христос, за Його натхненням св. Єлизавета промовила: «І звідкіля мені це, що до мене прийшла мати мого Господа?» (Лк 1,43), це Він у

видимий спосіб під виглядом голуба зійшов на Ісуса Христа під час хрещення в Йордані, це Він на початку публічної діяльності повів Ісуса на пустелю, це Його міццю Господь Ісус творив чудеса, це Він молився разом з Ісусом в Гетсиманському саду, це Він був разом зі

Спасителем на Голгофі та в момент Воскресіння Сина Божого. Це про Нього сказав Господь Ісус Христос: «Та ви приймете силу, як Дух Святий зійде на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.» (Ді 1,8) та «Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив» (Йн 14,26). Це Дух Святий дав мужність апостолам щоб проповідували Воскреслого, апостолам котрі спочатку тремтіли зі страху в хаті за зачиненими дверима «...а двері, де учні зібрались, були замкнені, бо боялись юдеїв...» (Йн 20,19) дає мужність проповідування Слова Божого: «Ставши ж Петро із Одинадцятьма, свій голос підніс та й промовив до них: Мужі юдейські та мешканці Єрусалиму! Нехай вам оце стане відоме, і послухайте слів моїх!» (Ді 2,14). Це силою Духа Святого святий Степан промовляв та переконував про Ісуса Христа: «Але встояти вони не могли проти мудрості й Духа, що він ним говорив» (Ді 6,10) та коли помирав від ударів камінням: «Не залічи їм, о Господи, цього гріха!» (Ді 7,60). Це міццю Духа Святого чинилися великі знаки в народі: «А руками апостолів сталися знамена та чуда великі в народі» (Ді 5,12). Дух Святий діє й понині в серцях тих, хто вірні Господу. Його натхненнями ми робимо добро, Ним ми молимося та прославляємо Господа Бога, Ним ми називаємо Бога нашим Отцем: «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає: Авва, Отче!» (Гал 4,6).

Дух Святий походить від Отця

і Сина як від одного та єдиного Бога. Так як в Богові існує гармонія любові, так і Дух Божий є плодом цієї гармонії, що існує в Пресвятій Трійці. Исходить від Отця і Сина, щоб бути з нами завжди. Вже в Таїнстві Хрещення Дух Святий входить до серця людини й оселяється в ньому. В Таїнстві Миропомазання отримуємо ще більше благодаті, отримуємо Дари Святого Духа, щоб на життєвій дорозі ми могли бути вірними свідками Того Хто віддав за нас своє життя коли ми ще були грішниками.

Дух Святий постійно присутній в Христовій Церкві. Завдяки Святому Духові Церква розпізнає волю Божу, Божі плани та реалізовує їх. Завдяки Святому Духові Церква має відвагу бути «знаком протиріччя» в сучасному світі. В Святому Духові віруючий нічого не боїться. Навіть більше, має відвагу не лише свідчити про істину, але й з усього серця прагне пришестя Царства Божого: «А Дух і наречена говорять: Прийди!» (Од 22, 17) Амінь! Прийди, Господи Ісусе!

**А Утішитель,
Святий Дух,
якого Отець в
ім'я моє зішле,
той навчить вас
усього і все вам
нагадає, що я
сказав вам.**

Йо 14,26

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

Нові пригоди семінарриста
або
операція «ВДС»

• 16 лютого семінаристи III курсу приготували гумористичний вечір на тему: «Нові пригоди семінарриста або операція «ВДС»».

«Паломництво довіри на землі»

к. Олександр Новосельський

IV КУРС

Чи не могли б ви поділитися своїми враженнями від цієї зустрічі?

к. Вадим:

«Так, з радістю! Отож, всі, хто приїхав на зустріч у Познані, були запрошені прийти до джерела, яким є Євангеліє - через спільну молитву, тишу і спілкування. Метою цього зібрання була змога відкрити або відновити сенс власного існування та знайти нове натхнення для простування дорогою віри. Але на цьому завданні «Паломництва Довіри на землі» не закінчувалось. Кожен учасник отримав нову

к. Вадим Василевський

«Довіри на землі»

Зустрічати Новий Рік у Познані на зустрічі Тезе мали змогу троє наших семінаристів: Василевський Вадим, Шпачинський Павло і Петренко Артем.

відповідальність. Повернувшись додому, він має бути прикладом миру та довіри до Бога у своєму оточенні».

А як вас приймали?

к. Павло:

«Щодо організації цієї зустрічі, то я був позитивно вражений! Молодь, яка прибувала до Познаня, не мала жодної змоги загубитись. На залізничному вокзалі нас одразу ж зустріли волонтери, які дали всю необхідну інформацію: де маємо спільну зустріч, помешкання та як туди добиратись. Парафії Познаня та познанських околиць доклали неабияких зусиль, щоб прийняти всіх гостей. Жили ми в сім'ях. А було нас чимало, на зустріч зібралось приблизно 38 тис. людей. Особисто я не чув від жодної людини, що комусь забракло місця. Залишилось багато сімей, які ще хотіли б прийняти паломників, але вже не вистачило. А щодо гостинності, то поляки дуже привітні люди».

к. Артем Петренко

Не могли б ви розповісти нам, як виглядала ця зустріч, може, навіть коротко ознайомите нас з планом дня?

к. Артем:

«Серцем зустрічі були спільні молитви, що відбувались три рази на день. Ранкові - по парафіях, а в обідній час та ввечері ми збирались у павільйоні виставкового центру, який був оздоблений декораціями. Молитви провадили брати з Тезе. Полягали вони на спільному читанні Святого Писання, яке пізніше вияснював один з братів, а також на співанні канонів (коротких пісень, що часто повторюються).

А в загальному план дня виглядав так. Зранку ми снідали у сім'ях, пізніше йшли до парафіяльного храму на Святу

к. Павло Шпачинський

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

Попільна Середа

• 17 лютого розпочався Великий Піст. В цей день – Попільну Середу – семінарію відвідав єпископ Леон Дубравський, який відправив Євхаристію, а також здійснив обряд посипання голів на початок покаянного періоду в Католицькій Церкві. Під час проповіді єпископ Леон підкреслив значення Великого Посту і заохотив кожного з семінаристів до підняття великопісних постанов.

Літургію. Вірні православної та греко-католицької конфесій мали Святу Літургію власного обряду. Потім була ранкова молитва, після якої ми йшли до місцевої школи. У школі відбувалась зустріч у малих групах, на якій ми читали листа брата Алоїса з Китаю та ділилися своїми роздумами.

На обід ми їхали до Познаня, оскільки мешкали неподалік від самого міста. Після обіду мали спільну молитву. Закінчивши молитись, йшли на семінар, або ж прогулятися мальовничим містом, сповненим пам'ятками давнини. Кожен мав змогу вибрати тему семінару, бо їх було чимало в різних залах виставкового центру. О 17:30 ми мали вечерю, після якої відбувалась вечірня молитва. По закінченні молитви всі розходились по домівах. Ось так проходив звичайний день на зустрічі Тезе».

А що, були ще й незвичайні дні?

к. Артем:

«Так. На святкування Нового року, або на Сильвестра, як кажуть у Польщі, ми мали трохи іншу програму. По парафіях о 23:00 була молитва про мир,

а пізніше «Фестиваль народів», тобто легке святкування без алкоголю до 2:00. Наступного дня, вже Нового року, був святковий обід у сім'ях, після якого ми поїхали до Познаня на «Зустріч народів». На цій зустрічі люди різних національностей збиралися окремо, щоб поділитись своїми враженнями від зустрічі «Паломництво довіри на землі» та досвідом провадження зустрічей Тезе у власних парафіях».

А скільки було паломників з України?

к. Вадим:

«За кількістю паломників Україна зайняла друге місце після Польщі серед учасників зустрічі. До Познані приїхало близько 2000 українців».

Чи відкрили ви щось нового на цій зустрічі?

к. Павло:

«Було багато різних народностей, культур та віросповідань, але кожен із нас досвідчив у групі цих людей єдність Церкви, фундаментом якої є Ісус Христос».

Дякую за розмову.

«Господи, навчи нас молитися!»

• Чергова зустріч міністрантів, яка відбулася 19-21 лютого, збрала 63 міністранти з різних парафій Кам'янець-Подільської Дієцезії. Темою зустрічі стали слова з Євангелії від св. Луки: «Господи, навчи нас молитися» (Лк 11, 4).

Вибори в семінарії

Вибори відбуваються не лише в нашій державі, але й у семінарії. А проходять вони зазвичай взимку, в кінці першого семестру навчання. Як ж посади, або, як поіншому їх називаємо, функції, є у семінарії?

кл. ОЛЕКСАНДР САДОВИЙ
II КУРС

А вони такі: декан, віце-декан, церемоніарій, капличник, господарчий, агроном, водяний, квітничий, гостинний та багато інших. Кандидатів на ці обов'язки оголошують вже приблизно за два тижні до виборів

– так звана «передвиборча кампанія». Самі вибори, звичайно ж, проводяться таємно. Кожний семінарист отримує бюлетень, на котрому розміщені старі посади та їх виконавці, а також вільні клітинки, у котрих можна зазначити свій вибір.

Підрахунок голосів також відбувається таємно. У ньому беруть участь діючий декан семінарії, віце-декан і церемоніарій. Після цього результати голосування передаються ректору, котрий, після внесення деяких поправок, урочисто оголошує функції і їхніх нових виконавців.

Разом з виборами в семінарії відбувається також переселення, котре проводиться щопівроку. Тому семінаристи на одному місці довго не затримуються. Відбувається це так часто тому, щоб не звикати до одного місця проживання, а також, щоб за вісім років, проведених, в семінарії, мати змогу більше пізнати братів, з котрими пізніше будемо йти у священстві пліч-о-пліч. До речі, декан, віце-декан та церемоніарій мешкають в одній кімнаті, а після нещодавніх виборів ними стали: Постолович Анатолій - декан, Новосельський Олександр - віце-декан та Шпачинський Павло - церемоніарій.

Футбол-улюблена гра

кл. ОЛЕКСАНДР БУРМІСТРОВ
III КУРС

Ранок

Підйом! Пора на молитви! Над вухом семінарста невблаганно галасує будильник. У семінарії наші клерики сплять за найправильнішим графіком: від 22.00. до 6.00 – повних 8 годин, необхідних для трудової діяльності людини. Отож, після дзвінка будильника, а потім ще й семінарийного дзвінка та бамкання парафіяльних дзвонів, цифри у лічильнику на воду невпинно зростають: семінаристи вмиваються. Гуркіт на коридорах. А це вони вже біжать до каплиці на ранішні молитви та Службу Божу. О 6.30, позіхаючи, вони вже медитують над Святим Письмом. А о 7.00 відбувається найважливіше: Свята Меса.

Підкріпившись духовно, треба підкріпитись і тілесно: під час сніданку о 8.00.

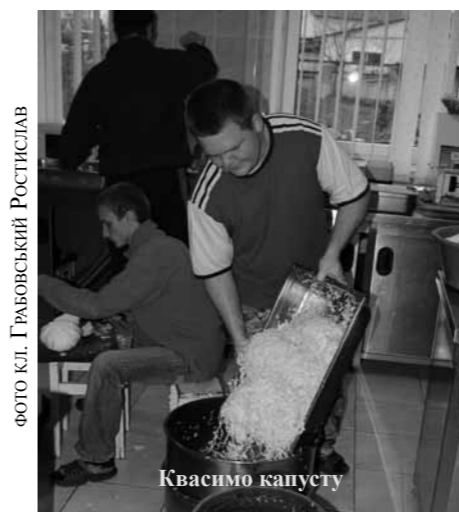
Наша «влада»:

зліва на право: декан-Постолович Анатолій, церемоніарій-Шпачинський Павло, віце-декан - Новосельський Олександр

Здавалося б, що особливого може бути в щоденному житті звичайного семінарста? На що може витратити свій час та сили? Звичайні будні, а водночас наповнені незвичайністю.

Конференція отця професора

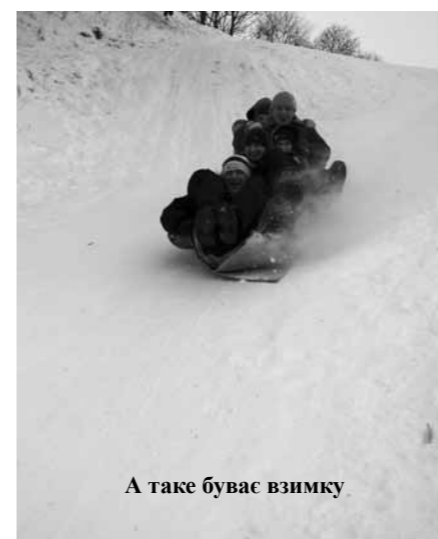
Квасимо капусту

ФОТО кл. ГРАБОВСЬКИЙ РОСТИСЛАВ

Будні семінарста

Навчання, навчання...

Помолившись, попоївши, семінарист часом з великим напруженням сили волі (не хочу - треба) збирає книжки та зошити і вирушає у мандрівку. Куди? На уроки, звісно! Уроків небагато, лише п'ять, але й на тих нелегко. Часом хилить на сон (невід'ємна риса усіх студентів) і треба проявити немало героїчних зусиль, щоб позбавитися цих небажаних симптомів, бо ж треба вчитися! Уроки тривають з 8.30 до 12.55,

А таке буває взимку

з десятихвилинними перервами. О 13.00 -обідні молитви, після яких знову треба підкріпитися тілесно: обід. І – нарешті!!! Вільний час, до 14.30. Мало? Тоді йди на футбол і буде до 15.00.

STUDIUM!

А це що таке? А це знову навчання, але самостійне, від 14.30 до 18.00, з перервою у п'ятнадцять хвилин. Studium—це час, який дає змогу самому перевірити свої знання. Іноді буває важкувато, особливо тоді, коли погляд падає на чайник, на солодощі, і вже зовсім неможливо - на ліжко. І чомусь завжди, коли вирішив на хвилину прилягти, або випити чаю, на порозі неодмінно з'явиться черговий професор і привітно поцікавиться, як твої справи...

У четвер та неділю студіум є, але можна вийти у місто, від обіду до 16.30. Немає уроків також у четвер та в неділю.

День добігає кінця...

О 18.00. - вечеря. Радість!!! Том II. Знову вільний час, який триває з 18.00 до 20.15. Вільний час семінаристи вмють проводити: футбол, настільний теніс, взимку волейбол, можна піти до когось на чай, або прогулятися, або помолитись розарій, спільно чи приватно. Але все колись закінчується: зазвичай о 20.15, коли лунає дзвінок на духовне читання та на вечірні молитви. Кожен день має свій план молитов, які завжди закінчуються о 21.30. Ой! Що це? Знову цифри у лічильнику на воду побігли вгору. Це наші семінаристи вмиваються, але вже на сон грядущий: 22.00 - відбій і закінчення ще одного дня. І де ж незвичайність, запитаете? А її треба вміти помічати... З першого погляду не вдається, але якщо докласти зусиль – побачите її у власних буднях, адже кожна хвилинка, дарована Богом, нова і неповторна, не відпустіть її просто так!

ФОТО кл. ГРАБОВСЬКИЙ РОСТИСЛАВ

№ 7 / березень - травень 2010 ГОЛОС СЕМІНАРІ

к.л. ПAVЛО ШПАЧИНСЬКИЙ
IV КУРС

РАДІСНЕ ОЧІКУВАННЯ

Ще від початку навчального року семінаристи третього курсу з радістю очікують 8-го грудня, адже у цей урочистий день Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії вони отримують духовний одяг - сутану (день Облучин). Одягнувши його, вони стають видимими свідками Ісуса Христа. Для дея-

Одягнення духовного одягу

НЕЗАБУТНІЙ ТРЕТІЙ КУРС

Так, це правда - третій курс є одним з найпрекрасніших і незабутніх моментів семінарійного життя. Якщо запитати будь-кого зі священників про його семінарійне життя, він неодмінно згадає про вступний, третій та шостий курс. Вступний курс - бо це перший рік у семінарії, шостий курс - тому що отримують свячення дияконату і пресвітерату. Але чому згадують і пам'ятають третій курс?

ких семінаристів ці два місяці видаються ледве не роком...

Наступною подією, котрої так очікують третьокурсники, є лекторат (послуга урочистого читання Святого Письма під час Служби Божої). Її семінаристи третього курсу отримують на закінчення великопісних семінарійних реколекцій, приблизно у кінці березня. Після отримання послуги лекторату вони вже мають обов'язок читати Святе Письмо під час Євхаристії, щоб Господь з їхньою допомогою міг проникнути до серця кожної людини. Святе Письмо - Боже Слово, тому до його читання потрібна належна підготовка.

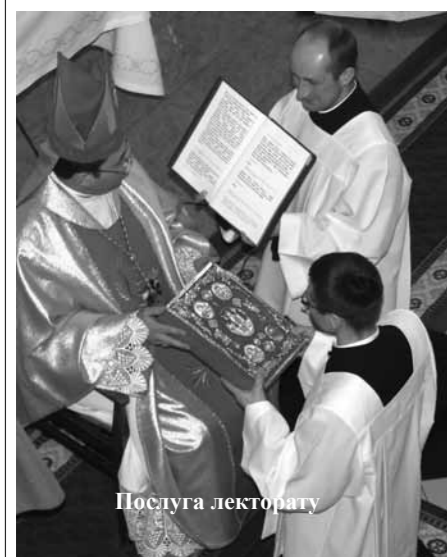
Навчання

Про нього можна сказати, що воно є таким же, як і раніше, але водночас іншим. Таке ж - бо вчитись потрібно не менше, а інше - тому що розпочинається богослов'я, іншими словами, наука про Бога. Розпочалось богослов'я, а разом з ним розпочинаються і нові предмети, а саме: Тринітологія (наука про Пресвяту Трійцю); Христологія (про Ісуса Христа); Маріологія (про Пресвяту Діву Марію);

еклезіологія (про Церкву); фундаментальне богослов'я; моральне богослов'я; екзегеза Нового і Старого Завіту. Дехто каже: «Закінчив філософію, тепер починаю вчити те, що потрібне буде у священстві». Але філософія важлива також, щоб потім легше можна було зрозуміти богослов'я.

Потрібно згадати і про магістерську працю. Від початку навчального року семінарист третього курсу повинен самостійно обрати собі промотора, в якого хотів би написати працю, а також тему, яка б його цікавила. Після цього, від третього по шостий курс, він має час для написання магістерської праці.

Ще від початку навчального року семінаристи третього курсу з радістю очікують 8-го грудня, адже у цей урочистий день Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії вони отримують духовний одяг - сутану.

Послуга лекторату

РІЗДВЯНІ ПОДОРОЖІ семінарійного гурту

У цьому році, несучи радісну звістку про Різдво Христове, семінарійний гурт «Апостольство покликань» зіграв п'ять концертів.

к.л. МИКОЛА БИСТРИЦЬКИЙ
I КУРС

Програма концертів складалася з колядок та різдвяних історій, авторство яких учасники гурту приписують Святому Духові. Але не всі твори були авторськими, завдяки єдиній позиченій у народної творчості колядці «Нині Рождество» слухачі могли відчуті справжній український народний дух.

Цікавою новинкою гурту стала акустична програма з участю духових інструментів (труба, баритон і туба), які додавали особливості краси звучанню творів та створенню неповторного різдвяного настрою.

Першим у різдвяному циклі подорожей для гурту став виїзд до м. Дунаївці, де нас чекав місцевий клуб. Виступ гурту

відбувся одразу після різдвяної сценки, яку підготували молодь та діти парафії св. Архангела Михаїла в м. Дунаївці. Серед запрошених були також брати протестанти та брати православні. На концерті звучали деякі пісні з акустичної програми, а також потужна за звуком та темпом повноскладова програма.

Другим концертом був виступ 24.01.10 у м. Городок, у парафії св. Йосифа, в парафіяльному храмі. Концерт розпочався одразу після Служби Божої і звучала на ньому лише акустична програма з 12-ти пісень.

26 січня, у вівторок, о 16.00, послухати акустичну програму мали змогу мешканці будинку милосердя в м. Городок. Всі, хто

прибув до каплиці, могли слухати нас безпосередньо, натомість ті, що з різних причин залишилися у своїх кімнатах, слухали концерт в прямому ефірі радіо будинку, яке транслювало концерт до кожної кімнати. Справжньої наснаги і бажання грати додавали сповнені любові очі слухачів, які не раз наповнювалися сльозами радості.

Останніми пунктами турне були два концерти 31.01.10 р. в інтернатах Соколівки та Солобковець. До останніх нот нетерплячі погляди діток проводжали кожен рух виконавців. Іноді, сповнені радісних емоцій, вони починали аплодувати, пританцьовувати, підтримуючи старання гурту. Після концерту дітки також демонстрували свої співочі здібності.

Різдво залишило незабутні приємні спогади, а попереду - новий період. Гурт «Апостольство покликань» дякує о. Юрію Малецькому, о. Едуарду Пюро, о. Віктору Ткачу, к.л. Олегу Жаруку за запрошення, а також всім і кожному, хто будь-яким чином спричинився до концертів, а також всім нашим слухачам.

Ще дуже багато слів і музики про нашого Господа залишаються невідтвореними і непочутими. Тож ми з радістю відвідаємо і вашу парафію. Чекаємо на ваші запрошення!

Під час виступу в Солобковецькій школі-інтернат

«МУЗИКА МОЖЕ

мовою, а тому універсальною, і як же може допомогти у зрозумінні і з'єднанні людей та народів. Музика є елементом кожної культури і, можна сказати, товаришує усім людським досвідченням, від терпіння до приємності, від ненависті до любові, від смутку до радості, від смерті до життя. І бачимо, що протягом віків музика завжди була засобом надання форми тому, чого не можна ви-

МОЖЕ

СТАТИ

МОЛИТВОЮ...»

к.л. ЯРОСЛАВ РОСОЧИНСЬКИЙ
IV КУРС

Отець Георг Рацінгер, брат Папи Бенедикта XVI, не одне десятиліття був керівником відомого кафедрального хору у Ратисбоні. Самому Папі музика теж не байдужа, вона - вірна товаришка усього його життя. Навіть тепер, незважаючи на безліч обов'язків, Папа знаходить час, щоб особисто пограти на фортепіано свого улюбленого Моцарта. Пропонуємо Вам кілька вибраних уривків зі слів Папи, котрі ще раз підтвердять любов Бенедикта XVI до «великої музики» та «справжньої краси».

у добро. А зможемо повірити у добро, коли його досвідчимо і будемо ним жити». (Концерт Баварського камерного оркестру на площі Апостольського Палацу, Castelgandolfo, 2 серпня 2009).

«Цей концерт дозволив нам у черговий раз засмакувати красу музики. Вона є духовною

разити словами, оскільки вона пробуджує емоції, котрі важко виразити в інший спосіб. Невипадково кожна цивілізація надавала велике значення музиці у її різноманітних формах вираження. Музика, велика музика, ослаблює духовне напруження, пробуджує глибокі почуття і в натуральний спосіб підносить наш розум і серце до Бога, у кожній ситуації нашого життя, як у радісній, так і в сумній. Музика може стати молитвою...» (Концерт на честь Папи, організований Міжнародною Фортепіанною Академією з Imoli, Зала Павла VI, 17 жовтня 2009).

«Не бійтеся конфронтації з першим і остаточним джерелом краси. Віра у жодний спосіб не применшує вашої геніальності, вашого мистецтва, а навпаки, підносить його і оживляє, дає йому відвагу прямувати до Абсолюту. Однак зараз той час, коли надія згасає, у людських стосунках панує недовіра, що проявляється у знеохоченні,

агресивності та розпачі. Пропагована сьогодні краса дуже часто є оманливою, неправдивою і поверхневою, засліплюючою та заглушуючою. Замість допомогти людині вийти з себе і відкрити її на горизонти справжньої свободи, підняти вгору, замикає її у собі і чинить, що вона ще у більшій мірі стає невольником, позбавленим надії та радості. Така краса захоплює, але є фальшивою, розбуджує пожадання, прагнення влади, жадоби, панування над іншими і швидко стає своїм власним запереченням, її обличчя стає непристойним, потворним і провокуючим. Натомість справжня краса відкриває людські серця на глибоке прагнення пізнання, кохання і наближення до Іншого, що є поза мною самим. На цю трансцендентну функцію краси вказували стародавні філософи, як, наприклад, Платон. Так з'являлося від початку християнство. Довказом цього є незліченні твори сакрального мистецтва, такі як Сикстинська Капелла з фресками Мікеланджело. У всьому, що пробуджує у нас чисте та автентичне досвідчення краси, також існує Божа присутність». (Звернення Папи до митців усього світу, Сикстинська Капелла, 21 листопада 2009).

«Музика та спів є чимось більшим ніж просто прикраса літургії, вона є її інтегральною частиною. Урочиста церковна музика з хором, органом, оркестром і співом вірних, є не лише додатком, що визначає рамки літургії та її прикрашає, але становить важливий спосіб чинної участі у події літургії. Слушно, орган завжди називали царем інструментів, бо він може відтворити всі тони творіння і викликати у слуха-

ча найвищі почуття. Більше того, як уся добра музика, орган може піднести людину понад усе, що людське і дозволити заслухатись у тому, що Боже. Різноманітність і барвистість, від найтихіших аж до потужного «fortissimo», вирізняє орган серед усіх інструментів, дозволяє звучати усім сферам людського існування. Нехай ця різноманітність можливостей, які має орган, нагадує нам – принаймні у якійсь мірі – про безмежну красу Бога. Псалом 150 вилічує звук рогу і флейти, арфи і цитри, цимбалів і бубнів; усі ці інструменти мають спричинитись до прославлення Бога в Трійці Єдиного. Численні органні пишалки та регістри мають становити єдність. Якщо в тому чи іншому місці щось не спрацює, пишалка замовкне, що може зауважити лише вразливе вухо. Але коли вже більше пишалок не функціонує справно, повстає дисгармонія і це вже неможливо терпіти. Також пишалки органу піддаються впливові температури та змученню матеріалу. Таким теж є образ нашого суспільства. Подібно як і в органі, де вправна рука мусить завжди направляти дисгармонію до правильного звучання, так і ми у Церкві, у різноманітності дарів та харизматів, мусимо через єдність віри завжди наново знаходити єдність у прославленні Бога і взаємній любові. Чим більше дозволимо, щоб через участь у літургії Ісус нас перемінював, тим більше будемо здатні до переміни цього світу, випромінюючи доброту, милосердя та приязнь Христа до людей...» (Посвячення органу у «Старій Каплиці» (Alten Kapelle), Ратисбона, 13 вересня 2006).

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

7 річниця смерті єпископа Яна Ольшанського

• 23 лютого семінарійна спільнота була присутня на поминальній Месі в катедральному храмі св. Апостолів Петра і Павла, що в Кам'янці-Подільському, з нагоди 7 річниці смерті єпископа Яна Ольшанського, ординарія Кам'янець-Подільської Дієцезії в 1991-2003 роках.

Опіка над дітьми

• 2 березня семінарію відвідав дон Сільвіо Лонгобарді (Італія) з руху «Емаус». Центром цього руху є Свята Літургія, адорація, молитва, діла милосердя, а також створення дитячих будинків сімейного типу. З цим рухом тісно пов'язаний перший ректор семінарії – о. Ян Слєповронський, тепер настоятель у парафії св. Анни в м. Бар. Можливо і в Україні повстане такий будинок, в якому дітлахи віднайдуть своїх прийомних батьків.

Хресна Дорога з єпископом Леоном

• 5 березня в семінарійній каплиці відбулася Хресна Дорога, яка зібрала семінаристів, професорів та працівників семінарії. Її провів, поєднуючи розважання Муки Господньої з прикладами з життя, єпископ Леон Дубравський.

Піду за тобою

о. ОЛЕКСАНДР ЛАВРЕНТЬЄВ

Особисто для себе, я знайшов і знаходжу в них, вичерпну відповідь на ідентичне запитання, яке у свій час поставив, але і досі ставлю Господу. Він знає мене краще ніж я сам себе. Адже Він творив мене, і Він творив план мого життя. Від Нього вийшов, для Нього маю жити і жити так, щоб до Нього повернутись, бо для Себе сотворив мене. Отож краще покладатись на Нього, аніж на себе та на свої знання.

«Не бійся, бо я тебе викупив, прикликав тебе твоїм ім'ям, ти – мій!» (Іс. 43,1). Це другий фрагмент Святого Писання, який розвіює мої сумніви. Так, Бог кличе по імені, кожного особисто. Бачимо як Господь обирає своїх учнів. Єв. Марко описуючи цю сцену в 3,13 напише: «Ісус вийшов на гору й покликав тих, що їх сам хотів». Бог обирає не гідних, не пристойних, не мудрих, не розумних, а як пише Євангелист, тих, яких сам хоче. І так триває аж до сьогодні. Його логіка для нас часто не зрозуміла тому, що у Нього своя логіка – Божа! Людина дивиться і оцінює ззовні, а Він дивиться в глибину

серце. Цікаво, що Він в моєму там побачив?!) Сподіваюсь як зустрінусь з Ним, то запитаю. Я переконаний, що серед тих, серед яких я ріс і з якими виховувався, були більш достойні кандидати. Але Господь чомусь зупинився на мені, так захотів Сам. (Сподіваюсь Господи, що ти не жалкуєш про свій вибір. Знаю! Тобі не легко зі мною, але я стараюсь, і старатимусь. Господи ти все знаєш!!!).

Коли чуєш в глибині серця голос який промовляє: «Ти – мій» не на день, не на два, а навіки, то розумієш, що нікому іншому не можеш належати. І він не просто промовляє, а кричить, особливо тоді, коли в серце закрадається «Щось», а найчастіше «Хтось», хто не повинен там бути. Господь бореться за тих, хто є Його власністю і за це Йому подяка. Усього цього досвідчую, тому що: «Ревнивий - ім'я Господне, він Бог ревнивий» (Вих 34,14), коли його місце намагається зайняти творіння. «І Він призначив дванадцятьох, щоб були при Ньому...» (Мр.13,3) Бути постійно біля Господа ось місце покликаних. І лише зараз по-

«Перш ніж я уклав тебе в утробі, я знав тебе; і перш ніж ти вийшов з лона, освятив я тебе...» (Єр.1,5). Саме такі слова скерував Бог до пророка Єремії. І до сьогодні на запитання молодих людей: Господи, чому я? Бог відповідає тими ж самими словами: «Перш ніж я уклав тебе в утробі...»

чинаю більше усвідомлювати і розуміти, що для того я обраний, щоб бути при Ньому, щоб бути в Його школі - в школі Христа, а Він, щоб був у мені.

Молодь часто ставить стандартне запитання: Отче, а чому ви стали священником? Або: Отче, а як ви відчули, що ви хочете бути священником? І ось тут в мене завжди виникають проблеми з відповіддю. Тому що начебто знаю, що сказати, а виразити словами не можу. Та роздумуючи над цим усвідомлюю, що відповідь на це запитання дає сам Ісус: «Не ви мене вибрали а я вас вибрав» (Йоан 15,16). Отож, здається мені, що адресатом цього запитання має бути Ісус. А сформульоване воно, має бути так: «Господи! А чому ти обрав саме його бути священником?». А Господь завжди дасть вичерпну відповідь.

Можна передати те, що я почув,

Я вперше сказав Господу: піду за тобою, але, Господи, мій страх більший, аніж прагнення тобі служити.

але набагато важче передати те, що я відчув. Важко передати те, що робить Господь в моєму серці, те чого я досвідчую. Та той хто має зрозуміти той зрозуміє: «Не всі це слово розуміють, а ті лише, кому дано» (Мт.19,11). Можу сказати, що я це зрозумів стоячи на колінах перед Розіп'ятим Христом. Пригадую собі той день. Храм. Молодь. Молитовна атмосфера. Свічки. І адорація Розіп'ятого Христа. Саме там я вперше сказав Господу: піду за тобою, але, Господи, мій страх більший, аніж прагнення тобі служити. Але і над цим, так як і наді мною Господь не зволікаючи потрудився своєю Божою рукою. Часто на запитання дівчат, яким так шкода молодих хлопців, і які після запитання: «Клерик, а чому ви пішли в семінарію!» важко зітхають. Хлопці жартома відповідають: «Та, мав дівчину, а вона мене кинула. І ось, розчарувався в житті і вирішив стати священником». Та в моєму випадку все було зовсім не так, або майже не так. Той голос, який постійно твердив «Ти – Мій», був набагато сильніший. Відчував я його давненько, та просто, як говорить молодь, частенько вмикав режим сніжинку.

Ісус так делікатно, не накидаючись, «причепився» до мене, досвідчити такого я бажаю кожному. Щиро кажучи, своїм кроком я здивував багатьох, бо від мене можна було очікувати різного, але не цього. Уже перебуваючи в семінарії, я чув відверті слова людей: «Це не твоє, ти не будеш священником». А хтось говорив: «Я тебе знаю, ти хоч мучитимешся все життя, але ти доб'єшся свого». Як добре, що лише Бог може дивитися в глибину людського серця. Так як і кожна молода людина, мав різні плани, щодо свого життя,

але набагато важче передати те, що я відчув. Важко передати те, що робить Господь в моєму серці, те чого я досвідчую. Та той хто має зрозуміти той зрозуміє: «Не всі це слово розуміють, а ті лише, кому дано» (Мт.19,11). Можу сказати, що я це зрозумів стоячи на колінах перед Розіп'ятим Христом. Пригадую собі той день. Храм. Молодь. Молитовна атмосфера. Свічки. І адорація Розіп'ятого Христа. Саме там я вперше сказав Господу: піду за тобою, але, Господи, мій страх більший, аніж прагнення тобі служити. Але і над цим, так як і наді мною Господь не зволікаючи потрудився своєю Божою рукою. Часто на запитання дівчат, яким так шкода молодих хлопців, і які після запитання: «Клерик, а чому ви пішли в семінарію!» важко зітхають. Хлопці жартома відповідають: «Та, мав дівчину, а вона мене кинула. І ось, розчарувався в житті і вирішив стати священником». Та в моєму випадку все було зовсім не так, або майже не так. Той голос, який постійно твердив «Ти – Мій», був набагато сильніший. Відчував я його давненько, та просто, як говорить молодь, частенько вмикав режим сніжинку.

різні мрії. Хоча на початку вони не співпадали з планом Отця та поступово Він їх не зруйнував, а перемінив, переконавши мене, що саме так буде найкраще. Він мене обрав, а я, здається, навіть не дуже опирався. Більше того, пам'ятаю, що своїми молитвами спонукав Його, щоб Він це зробив якнайскоріше. Я не міг дочекатись, коли потраплю в Семінарію. Та коли я туди потрапив, то зрозумів, що дійсно я «потрапив», та ще й непогано. Потрапив в сіті Господні, і дай Господи, щоб в цих сітях я і помер. Було мені майже 17, тобто майже дорослий. Як говорять, відразу від маминої спідниці, тай в семінарію теплицю. Як згадують однокурсники, а зараз уже брати в священстві, дивлячись на мене, думали, що приїхав міністрант з 8-го класу подивитись на семінарію. Але, на жаль, я їх мусив розчарувати, коли гордо і впевнено увійшов в клас, щоб здавати вступні іспити:). Та можу з впевненістю сказати, що незважаючи на мій юний вік, цей крок був цілком свідомий і зрілий. Напевно, якби я не зробив його тоді, то не зробив би його ніколи, це був сприятливий час (кайрос) для мене. І я думаю, що якби повернути його назад, то зробив би той же вибір.

Багато завдячую тим священникам, через яких Господь діяв в моєму серці. Вони показали мені приклад істинно священницького життя, кожен з них вніс якусь лепту. «Син чоловічий прийшов не на те, щоб йому служили, лише щоб служити...» (Мк.10,45). Священик – служитель той, хто служить, а не той, хто хоче, щоб йому служили. Той, хто любить, а не чекає любові. Ті, які мене виховували у вірі, дали мені саме такий приклад священства. Вони завжди горіли і згоряли для людей. І дякувати Богу, іншого прикладу я не знав. Хотілось би також завжди служити, любити, горіти для Тебе Господи і для дітей Твоїх.

Переломним моментом в остаточному моєму «Так», була практика, це насправді був час пустелі, бурі, самотності, нерозуміння, бунту, було усе та ще більше. Але як дивлюсь у перспективі часу на все, чого досвідчив, бачу там Господа так близько як ніколи.

Зліва направо: о. Андрій Трачук, о. Олександр Лаврентьєв, єпископ Леон Дубравський, єпископ Ян Немец, о. Володимир Кирилук, о. Петро Гуцал

А далі розпочались роки семінарійного життя. Дорога моя до священницького служіння, не була якоюсь надзвичайною та винятковою. Навпаки, була простою і без перешкод, такою як і більшості покликаних. У своїй школі Господь поступово формував мене, хоча, напевно, й далі формує, щоб я був таким, яким Він бажав мене бачити. Найбільше припало мені до серця і за чим іноді сумую - це мала семінарійна каплиця. Її дивний аромат, вітражі і ціла атмосфера, яку вона творила, глибоко вкарбувалася в мою пам'ять. Скоріш завсе, що ніколи її не забуду. Вона знає про мене найбільше, бо була завжди моїм порятунком, місцем спокою та відпочинку, місцем зустрічі з Ним. Коли маю можливість відвідати семінарію, завжди стараюсь знайти хвилинку, щоб приклонитись в ній Господу.

Переломним моментом в остаточному моєму «Так», була практика, це насправді був час пустелі, бурі, самотності, незрозуміння, бунту, було усе та ще більше. Але як дивлюсь у перспективі часу на все, чого досвідчив, бачу там Господа так близько як ніколи. Але Він мусив тоді досить потрудитись наді мною, щоб допровадити мене до омріяної духовної форми, принаймні хоч трішки до омріяної. Він поламав усі стереотипи, показав мою самовпевненість, а в кінці показав мою слабкість. Відтоді стільки змінилось в середині, що важко передати. Господь начебто зняв з мене рожеві окуляри і показав правду про мене. І ще Він показав реальність, яка чекала, хоч вона мене шокувала, але я її прийняв.

Своє «так» я сказав і вперше і вдруге, з радістю і без зволікань. Розпочались перші кроки свя-

Однією з улюблених цитат Святого Писання для мене останім часом є слова св. Апостола Павла до Филип'ян 4,13 – «Я можу все в тому, хто укріплює мене», сьогодні вони стають для мене девізом.

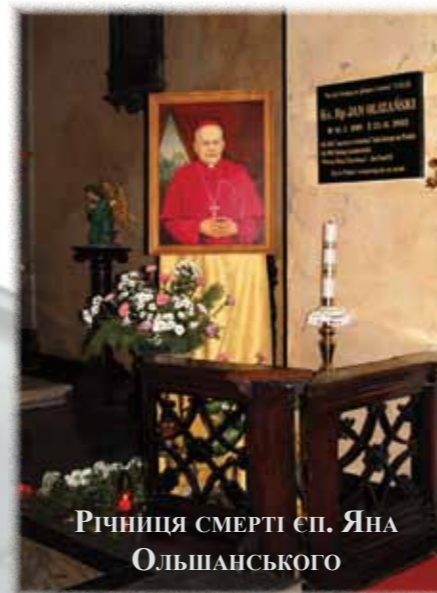
щенницького служіння. І саме на цих перших кроках, вдячність за служіння була не похвала, а наклеп і картання. Розпростерті крила були обскубані і на певний час опущені. Не хотілось літати, не хотілось змінювати світ так як на початку, та це лише певний час. Бо як знаємо, Бог кого любить, того досвідчує, саме в такий спосіб часто гартує. Золото ніколи б не стало золотом, якби його омивати, навіть десятки років теплою, приємною водою, лише пройшовши через вогонь, воно буде мати вартість.

Не щадить Господь і хреста, особливо цей останній рік. І що робити? Нарікати? А чи щось зміниться від цього? Ні, приймаю. Приймаю настільки спокійно, що цей спокій, лякає мене самого. Не знаю, що це - довіра Господу, чи байдужість до усього. Однією з улюблених цитат Св. Писання для мене останім часом є слова св. Апостола Павла до Филип'ян 4,13 – «Я можу все в тому, хто укріплює мене», сьогодні вони стають для мене девізом.

Священик - це пастир, своєї вівчарні. Господи, а який я пастир? Пасу себе, чи тих яких до-ручив ти мені? Пастир, який дбає, піклується, чи наймит, який б'є та використовує для своїх цілей?

Ці запитання ставлю собі перед сповіддю і вважаю, що кожен священник повинен подібно себе запитувати. Не хочу бути пташкою, яка звилася собі гніздо у вигідному місці і вмовившись тихенько сидить, і час від часу цвірінкає і то так, щоб ніхто не чув, бо як почне голосно цвірінкати, то можуть її зігнати з її місця. А хочу бути пташкою, яка постійно літає і в'є те гніздечко, та не для себе. Ще багато чого не розумію, багато чого не знаю, роблю багато помилок. Але я безмежно щасливий сьогодні і не шкодую, що пішов за Господом. Тим паче, здається, Він обіцяв сторицею віддати. Дякую Тобі Господи, що твій погляд тоді зупинився на мені. Жнива великі, а робітників мало. Просімо, отже, Господаря жнив, щоб послав на свої жнива якомога більше святих женців, бо від їхньої святості залежить наша святість, а їхня святість залежить від нашої молитви. Молімося, щоб нам не забракло Пастирів на взірець Ісусового Серця. Бо тоді розбредемося як вівці без пастуха...

Ісусе Тихий і Покірний серцем, вчини моє серце подібним до Твого!!!

Річниця СМЕРТІ ЄП. ЯНА ОЛЬШАНСЬКОГО

Приміці о. МАКСИМА КРАТА

Єпископ Леон разом зі священниками та вірними моляться за світлої пам'яті єп. Яна Ольшанського

ОСТАТКИ (ВЕСЕЛИЙ ВЕЧІР)

Учасники ОСТАТКІВ

МОЛИТВА TEZE ПІД ЧАС МІНІСТРАНТСЬКОЇ ЗУСТРІЧІ

СЛУЖБА - ЦЕНТРАЛЬНИЙ МОМЕНТ МІНІСТРАНТСЬКИХ ЗУСТРІЧЕЙ

A photograph of Pope Benedict XVI in white papal vestments, standing and raising both hands in a gesture of blessing or prayer. He is wearing a white cassock, a white fascia, and a white stole. A large gold cross is visible on his chest. The background is a plain, light-colored wall.

19 квітня 2010 року
- 5 років понтифікату
папи Бенедикта XVI

“Після великого Папи Йоана Павла III кардинали вибрали мене, звичайного і скромного робітника Господнього виноградника. Надії додає факт, що Господь може працювати і діяти також тоді, коли має недосконалі знаряддя. А передусім довіряюся вашим молитвам. В радості воскреслого Господа, довіряючи в Його неустанну допомогу, йдемо вперед. Господь нам допоможе. Марія, Його Найсвятіша Мати, є з нами. Дякую.”